

Voor- en tegenbetoging:
"Alsof NSV een hobby is!"

p. 5

Gekleurde middelen
voor gekleurde studenten

p. 8-9

Ramroosjes/Heideroosjes:
"Jullie bier is beter!"

p. 16

(foto Jelle Goossens)

VRG-kandidaat de mond gesnoerd

Michaël Schellekens, de kandidaat van VRG Leuven op het Welsprekendheidstornooi, ondervond dat als je een donkerbruin vermoeden hebt, je best twee keer nadenkt alvorens te chockeren. Het kan immers je kop kosten. Een Welsprekendheidstornooi waar men een kandidaat niet liet uitspreken, leverde ironisch genoeg voldoende gespreksstof op.

Nele De Meyer

Wat beloofde een thuismatch te worden voor Michaël Schellekens, werd een wedstrijd vol opschudding. In zijn tekst 'Donkerbruin, stak hij van wal met een opsomming van een aantal clichés die er bestaan tegenover allochtonen in onze maatschappij. Het publiek werd met de stereotypische beschrijvingen van het stelen van een hoofddekse, over het opruimen van vuilnis tot het poetsen van schoenen om de oren geslagen. Jurylid Kristien Hemmerechts keek aanvankelijk bedenkelijk in het rond, legde vervolgens demonstratief het hoofd op tafel en keerde de spreker tenslotte de rug toe. Plots klonk ook boe-geroep op uit een hoek van de aula. Het teken voor jurylid en studentencoördinator Mart Buekers om Michaël een halt toe te roepen en zijn betoog te stoppen. Vervolgens veerde Ivan De Vadder recht met de mededeling dat hij opstapte 'op grond van wat ik hier net te horen kreeg'. Ook Hemmerechts besloot haar zegje te doen en nam het prompt op voor de minderheidsgroepen in de samenleving. Omdat de gemoederen verhit raakten, maande jurylid Alain Verbeke aan het debat achter gesloten deuren verder te zetten. Resultaat was dat de onfortuinlijke spreker zich diende terug te trekken uit het tornooi, er maar drie juryleden overbleven om de overige kandidaten te beoordelen en de helft van het publiek ontzet het hazenpad koos. Een redenaar die van zijn voetstuk valt? VRG met het schaamrood op de wangen? Wat liep er mis? Michaël Schellekens kreeg van ons alsnog het recht uit te spreken.

Veto: Wat beoogde je met je tekst?

Michaël: «Ik wilde de marginalisering van allochtonen aan de kaak stellen. De problematiek van sociale uitsluiting is zeer actueel en die wilde ik dan ook in de kijker zetten. Dit trachtte ik te doen met een aanschakeling van racistische uitspraken, in het tweede deel van m'n betoog wilde ik die dan ontkrachten. Het was m'n opzet het publiek te provoceren zodat ze, op het puntje van hun stoel gezeten, de ontknoping konden beleven. Iedereen weet toch dat als je enkel racistische propaganda beoogt, je gewoon afge-

slacht wordt? Maar goed, ik geef toe dat ik een inschattingfout heb gemaakt. Al blijf ik mij de vraag stellen of het om een grote inschattingfout ging, gezien het feit dat er slechts vijf mensen reageerden op driehonderd, waarvan er jammer genoeg twee in de jury zaten.»

Shockeren

Veto: Wat vind je van de houding van Ivan De Vadder en Kristien Hemmerechts?

Michaël: «Ik rekende op de intelligentie van de jury. Als ze hun gezond verstand hadden gebruikt, hadden ze toch geweten wat ik wilde bereiken? Ik kan niet begrijpen dat ze me niet het voordeel van de twijfel gaven en me lieten uitspreken. Toen De Vadder de zaal verliet, ben ik hem achterna gegaan en heb ik hem gevraagd waarom hij me niet wilde laten uitspreken. Hij zei enkel dat hij vertrok op basis van wat hij gehoord had. Ik ben daarentegen van mening dat een goede redevoering het hele verhaal behelst. Nu hij, en de rest van de aula met hem, het einde gemist heeft, lijkt het inderdaad alsof ik een racistisch pleidooi hield. Bovendien vind ik het oneerlijk tegenover de andere kandidaten; als ik mij terugtrek uit het tornooi, waarom dient de helft van de jury dan nog op te stappen?»

Veto: Mart Buekers lichtte het standpunt van de jury toe.

Michaël: «Ja, hij vertelde dat de problematiek die ik aankaarte heel gevoelig ligt en dat de K.U.Leuven bezig is met het uittekenen van een multicultureel beleid. Het erge is dat net deze zaken ook mijn ankerpunten waren. Ook mijn tekst moest de ogen openen. Natuurlijk besepte ik dat ik met m'n eerste deel mensen zou shockeren en dat ik precies daarom om te eindigen sterk uit de hoek moest komen. Wat nu achteraf als excuus uit mijn mond gekomen is, was anders het statement van mijn redevoering geweest.»

«Ik ben ervan overtuigd dat met een andere jury je een heel andere wedstrijd had gekregen. Dat de jury achteraf een kandidaat afbreekt, daar kan ik mee leven. Maar niet laten uitspreken? We worden aan de K.U. Leuven juist opgeleid om kritisch te zijn en met degelijke argumenten op de proppen te komen teneinde een deftig gesprek op gang te brengen. Als men je dan de mond snoert op het moment van de waarheid, kan je daar weinig begrip voor opbrengen. Ik blijf erbij dat als ze me hadden laten uitspreken, een tussenkomst van de jury niet nodig was geweest.»

Veto: Van het publiek kreeg je een staande ovatie toen je je kwam verontschuldigen.

Michaël: «Ja, dat gaf me vertrouwen. Hieruit bleek toch dat de meesten wél begrepen waar ik heen wilde met m'n betoog. Eén van de protesterende aanwezigen is trouwens achteraf zijn verontschuldigen komen aanbieden. Ik betreur wel het feit dat een groot deel van het publiek omwille van de uitspraak van de jury de aula verliet. Zowel voor de andere kandidaten als voor de organisatie van het tornooi was dat allesbehalve prettig. Nog erger voor hen, was natuurlijk dat de helft van de jury niet meer op z'n plaats zat.»

Op straat!

'België Barst' is de inhoudelijk idee achter de betoging die de Nationalistische Studenten Vereniging (NSV) op 1 december in Leuven organiseert. België moet de "dieperik" ingeduid worden omdat de Vlamingen al jaren "stiefmoederlijk" behandeld worden. De 175ste verjaardag vieren van ons kleine landje, was dan ook, volgens de NSV, niet meer dan een welgeplande "propaganda-campagne" in 'brood en spelen'-stijl om Vlaanderen tevreden, en monddood, te houden. Maar dat diezelfde Vlaming daar massaal van genoten heeft, lijkt de NSV niet te beseffen. En dat België als federale welvaartstaat in wezen solidariteit, wederzijds respect en gelijkheid centraal stelt tussen de verschillende gewesten en gemeenschappen wil NSV nog minder geweten hebben. De vereniging wil daarom met het gekozen thema expliciet uitkomen voor haar ultra Vlaams-nationalistisch karakter en bijhorende radicale standpunten.

Het is niet onredelijk om zich af te vragen of het Vlaams-nationalisme door de NSV-militanten wordt gebruikt om hun manifestatiedrang te bevredigen. En zelfs als dat niet het geval is, kan men op zijn minst vast stellen dat het NSV-nationalisme gedateerd, ja zelfs hopeloos achterhaald is. Waarschijnlijk vindt NSV de betoging in Leuven - in het licht van "Leuven Vlaams" - historisch passend. Het toont echter aan dat de door haar gekoesterde problematiek weliswaar een hele geschiedenis kent, maar in het kielzog daarvan dus ook een hele evolutie heeft doorgemaakt. Vele elementen daarvan zijn inmiddels zelfs al lang opgeslokt door het verleden. De vermederlandsing van de universiteit was indertijd een eis die een logische uiting vormde van de levendige ontvoogdingsstrijd waarin Vlaanderen streefde naar zelfstandigheid en autonomie. Wat die Vlaamse tijdsgeest destijds zo uniek krachtadig en succesvol maakte, was een gemeenschappelijk en sterk gefundeerd maatschappelijk belang.

Durft NSV vandaag nog te beweren dat er éénzelfde maatschappelijk draagvlak is

voor de strijd waartoe zij oproept? Bestaat er überhaupt nog een notie van strijd? Wat houdt die in? En wie kan die precies beschrijven? Als NSV terug wil naar de tijd dat Vlaanderen een groot deel van haar tijd en energie stak in de - ooit ongetwijfeld broodnodige - strijd tot ontvoogding, toont ze enkel aan dat ze de laatste decennia heel wat evoluties heeft gemist. De Vlamingen behoren tot de rijkste en meest welvarende populatie onder de wereldbevolking en zijn dus begrijpelijk erg begaan met hun politieke, economische en wetenschappelijke ontwikkelingen. Leuven, als universiteitsstad en intellectueel centrum van bescheiden omvang, vormt hier een voorbeeld van.

Maar niet alleen onze eigen ontwikkelingen moeten alle aandacht claimen. Ook de welvaart van anderen zou ons na aan het hart moeten liggen, net omdat we zo welvarend zijn. Welvaart is decadent wanneer ze niet primair dient tot menselijke ontplooiing en een doorleefd humanisme. Wanneer nu elke vorm van solidariteit, respect en wederzijdse erkenning dreigt zoek te raken, moeten wij op straat komen, in een tegenbetoging, om deze gekoesterde humane waarden veilig te stellen. Al was het maar om aan te tonen dat niet alle Vlaamse studenten akkoord gaan met een dergelijke rechtse, ongeestige en loze retoriek. Omdat bovendien het idee van 'België Barst' slechts weinigen genegen is. Of de betoging voor

het barstende België in Leuven, al dan niet oprecht door de NSV gemeend wordt, doet er dan niet langer toe.

Kortzichtigheid

Wanneer daarenboven de organiserende studentenclub cantussen houdt ter ere van de Kristalnacht, wanneer ze niet vies is van racistische uitspraken, wanneer ze intolerantie, onverdraagzaamheid en sociale afbraak propageert en uitdraagt, dan is het zelfs de plicht van elk maatschappelijk voelend individu om zijn stem luidkeels te laten horen. Het kan, en *Veto* kiest hier openlijk partij voor verdraagzaamheid en solidariteit en tégen gevaarlijke folklore. Het is onaantvaardbaar dat door maatschappelijke kortzichtigheid onze democratische waarden worden geridiculiseerd. Het is ondoordacht om geen rekening te houden met de realiteit en zijn interhumane complexiteit. Het getuigt van morele stompzinnigheid om zich te laten leiden door haat, wrok en blinde woede. En daarom, tegen dit alles, roepen wij iedereen op om gewelddoos mee te stappen in de betoging tegen de waarden die het NSV belichaamt. In dit debat heeft elke student een verantwoordelijkheid en een stem, en de maatschappij is niets gediend met een zwijgende meerderheid, want die heeft altijd, op een meest pijnlijke wijze, ongelijk.

VRIJE TRIBUNES

Reactie op oproep tot tegenbetoging 1 december

In de *Veto* van vorige week (21 november) stond een bijdrage van Stefanie Deberdt die namens de Aktief Linkse Studenten (ALS) de redenen uiteenzette waarom de Leuvense studenten op 1 december massaal tegen ons op straat zouden moeten komen. Omdat dit wel zeer tendentieuze artikel een verkeerd beeld schetst van de Nationalistische Studenten Vereniging (NSV) en haar werking, voelde ik me gedwongen om een aantal zaken recht te zetten die op een verkeerde of onbillijke manier voorgesteld werden. Het is niet mijn doel om hierdoor een hele reeks polemieken te doen ontstaan, omdat dat soort dingen maar al te vaak onttaardt in een saai "welles-nietes"-spelletje waar derden (in dit geval, de *Vetolezers*) toch niks aan hebben. Wat mij betreft is dit dus het laatste wat u hieromtrent zult horen.

Juffrouw Deberdt vertelt niet veel nieuws. De clichés die ze over ons opstapelt staan al jaren in pamfletten van de ALS en verwante organisaties, en worden ook al net zo lang op even wellevende toon (wij zijn "gespuis") als de waarheid voorgesteld. Één van haar wapens tegen ons is de vermeende band tussen ons en het Vlaams Belang. We zijn "de officieuze studentenorganisatie van het Vlaams Belang". Het grote bewijs voor die banden zou zijn dat heel wat prominente Belangers tijdens hun studententijd lid waren van de NSV. Dat is waar, en dat kan en wil ik niet ontkennen. De zaken voorstellen alsof hiermee de kous af is, is echter heel misleidend. Je zou er uit concluderen dat er bij ons alleen maar Belangers te vinden zijn. Sinds haar oprichting (trouwens in 1976, enkele jaren vóór het toenmalige Blok nota bene) trekt de NSV jongeren mét en zonder partijkaart aan. Dat wil zeggen dat je bij ons mensen vond/vindt die aangesloten waren bij de Volksumie, Vlaams Blok / Belang en de N-VA. Enkelens kwamen zelfs bij CVP / CD&V en Spirit terecht, ook al zullen die hun verleden bij hun achterban niet gaan rondbazuinen. Een heleboel leden voelen zich echter helemaal niet aangetrokken tot de partijpolitiek (waaronder

ikzelf) en zijn dan ook helemaal geen lid van een politieke partij. Om voor mezelf te spreken: ik wacht liever tot de verkiezingen om aan te geven welke partij mijn voorkeur kan wegdragen. Als iemand echter partijmilitant wil spelen, is het niet aan mij om hem/haar tegen te houden. Ook wars van die partijkwestie, lopen de meningen intern vaak uiteen over op welke manier het begrip "Vlaams-nationalisme" precies moet ingevuld worden. Onze beginselverklaring werd zo opgesteld dat ze verschillende interpretaties toelaat. Dit deden we niet om onze tegenstanders te verschalken, maar om leden toe te staan om zelf hun wereldbeeld uit te werken.

In tegenstelling tot wat haar tegenstanders durven beweren, is de Vlaamse beweging verre van een monolithisch blok. Dit vinden we een goede zaak, omdat ze op die manier toegankelijk is voor iedereen en vooral omdat ze anders snel zou stagneren. In een notendop: in elke afdeling van de NSV werken mensen met een verschillende achtergrond samen, en dat geeft helemaal geen problemen. Dat is me dunkt al een goede oefening in democratie, en heel wat anders dan de gewoonte in extreem-linkse middens om telkens als Fidel Castro van onderbroek wisselt, af te splitsen om een nieuwe organisatie op te richten die al haar voorgangers met woord en daad wil bekampen.

Verder verwijst juffrouw Deberdt naar "het ledenblad" met het beruchte artikel over de verschillen tussen blank en zwart. Hier ook wat nuanceringen. Dit was niet "hét ledenblad", maar een niet eens verschenen uitgave van de verbondsberichten (voor leken in studentikoziteit: het afdelingsblad) van één specifieke afdeling. Omdat dit artikel niet door de beugel kon, hield de toenmalige praeses van die afdeling de publicatie ervan tegen. Door een ongelukkig toeval is het onding toch uitgelekt. Zoals de colofon van alle verbondsberichten vermeldt, zijn enkel de schrijvers zelf verantwoordelijk voor de inhoud van hun artikels. De betrokken auteurs werden dan ook ter verantwoording geroepen. Juffrouw Deberdt zal zich erover verheugen dat deze platte xenofoben een weekje later al geen lid meer waren van onze vereniging.

Tenslotte is er nog één misverstandje (van een understatement gesproken!) dat ik graag uit de weg zou willen helpen. "ALS en LSP-Blokbuster organiseren [...] een tegenbetoging om te verhinderen dat dit extreem-rechts gespuis de studentenbuurt intrekt en andersdenkenden

en migranten fysiek aanvalt. In Gent vorig jaar hebben zij deze kans gekregen en het is dus enorm belangrijk dat we dit jaar een grote tegenbetoging organiseren om de krachtverhouding duidelijk te maken." Dit moet een flauwe grap zijn. Wat vorig jaar in Gent gebeurde was precies het omgekeerde van wat juffrouw Deberdt hier beweert. Na de betoging maakten onze demonstranten zich klaar om onder politiebegeleiding terug te gaan naar de bussen die hen weer naar huis zouden voeren. De Gentse politie vervulde haar taak echter niet naar behoren, en er ontstond een opening in haar gelederen waarlangs tegenbetogers doorstootten die zich onmiddellijk op onze demonstranten stortten. De relletjes die nadien ontstonden waren hiervan het gevolg. Dat hierbij migranten geveerd werden is absolute onzin. De ALS en konsoorten durven wel vaker op deze manier een loopje met de waarheid te nemen (is dit misschien wat ze in dat milieu "marxistisch revisionisme" noemen?). Drie jaar geleden, bij de vorige NSV-betoging in Leuven, bekogelden hun medestanders (toegegeven, vooral anarchisten) politieagenten met betonnen straattegels (!) en glazen flessen. Wij hebben bij onze betogingen stevast een zeer capabele interne ordedienst die de gemoederen bedaard weet te houden. De tegenbetogers slagen hier nooit in. Een simpel proefje om te zien of ik u hier wat op de mouw speldt of niet: kijk de journaalbeelden van de afgelopen betogingen eens na, en verifieer eens naar welke kant het waterkanon gericht staat. Precies.

Je went er snel aan dat ze voor je ogen de affiches aftrekken die je net geplakt hebt om je standpunten aan de mensen duidelijk te maken, of dat wanneer je pamfletten uitdeelt er vlak naast je een Aktief-Linkse Student met een Leninhangertje (oh, ironie) de mensen met sociale druk komt aanmanen om je "ondemocratische" pamfletten niet aan te nemen. We kennen hun invulling van "democratie" ondertussen wel. Riskeer je het echter om je te verdedigen wanneer iemand je pet probeert te stelen, dan sta je de volgende dag in alle kranten als "fascistische geweldenaar". Tsjja, wat doe je eraan...

Koenraad Claes, Senior NSV!-Leuven

Leuven fascismevrij

Op donderdag 1 december wil de Nationalistische studenten Vereniging, oftewel de NSV, opnieuw een betoging houden in Leuven. Die dag komen de NSV-leden samen met hun sympathisanten manifesteren onder de noemer: 'na 175 jaar, België barst!' Naar aanleiding van deze betoging willen wij, verenigingen van geëngageerde studenten in het Leuvense, graag een andere, positieve boodschap de wereld insturen.

Wij menen dat de NSV geen constructieve bijdrage levert aan een betere maatschappij. Deze vereniging doet geen enkele moeite om haar eigen fascistische roots en banden te ontkennen. Ook haar specifieke relatie met een voor racisme veroordeelde partij verontrust ons. We kunnen dus onmogelijk haar doortocht in onze universiteitsstad ongemerkt laten voorbijgaan. Haatdragende boodschappen mogen immers nooit in het Leuven dat wij kennen, voet aan de grond krijgen. Extreem-rechts biedt geen oplossingen voor de vele maatschappelijke problemen van vandaag. Het huidige beleid slaagt er echter ook niet in een gepast antwoord te bieden op dit probleem waar het zelf medeverantwoordelijk voor is.

Leuven heeft zich altijd geprofileerd als een open en gastvrije stad, getuige daarvan zijn de meer dan 4000 buitenlandse studenten die onze universiteit jaarlijks mag verwelkomen. Dat is geen verrassing, want het is pas in een verdraagzaam klimaat dat talent zich kan ontwikkelen tot kennis en zo een bijdrage aan een betere wereld kan verlenen.

In de traditie van Leuven, open stad willen wij een signaal geven tegen zowel intolerantie als apathie. Elk met onze specifieke achtergrond en identiteit zijn wij ervan overtuigd dat de holle retoriek van NSV geen echo mag achterlaten in Leuven. Vandaar dat we op donderdag 1 december eveneens de straten op trekken, maar dan met een boodschap van solidariteit en wederzijds respect. Wij roepen de Leuvense studenten en organisaties op om zich massaal aan te sluiten bij een anti-NSV-betoging die zal vertrekken om 19u op het Hogeschoolplein

Onze mobilisatie zal massaal en vreedzaam zijn. Fysiek geweld is niet de manier om welke mening dan ook door te drukken, en wij zullen dit dan ook bij voorbaat veroordelen.

Samen sterk voor betere wereld en maatschappij! Leuven fascismevrij!

Comac-PvdA, LSP-ALS, SAP-Rood, Stop.USA, Los Buenos

Incidentrijk maar sterk tornooi

Toegegeven, het Interfacultair Welsprekendheidstornooi, georganiseerd door het VRG, heeft heel wat stof doen opwaaien. En toch zal de organisatie daar misschien niet zo blij mee zijn. Maar ondanks de opschudding mogen we spreken van een sterke editie.

Liesbeth Deleu & Christophe Heyndrickx

We waren wel in voor een avondje vlot gebabbel, dus repten we ons naar het VRG Welsprekendheidstornooi. De lichten doofden. Onder matig applaus kwamen de juryleden binnen waarna ze één voor één werden voorgesteld door de twee presentatoren, waarvan een wel degelijk 'de Jos' heette. Allereerst had je Ivan De Vadder (journalist, ondermeer bekend van de Zevende Dag). Naast hem zaten in volgorde Kristien Hemmerechts (schrijfster en professor aan de KUB), Libelia de Splenter (StuBru), professor Mart Buekers (coördinator studentenbeleid) en professor Alain Verbeke. Deze vijfkoppige jury zou de kandidaten beoordelen en bekritisieren, met de hulp van een glaasje rode of witte wijn.

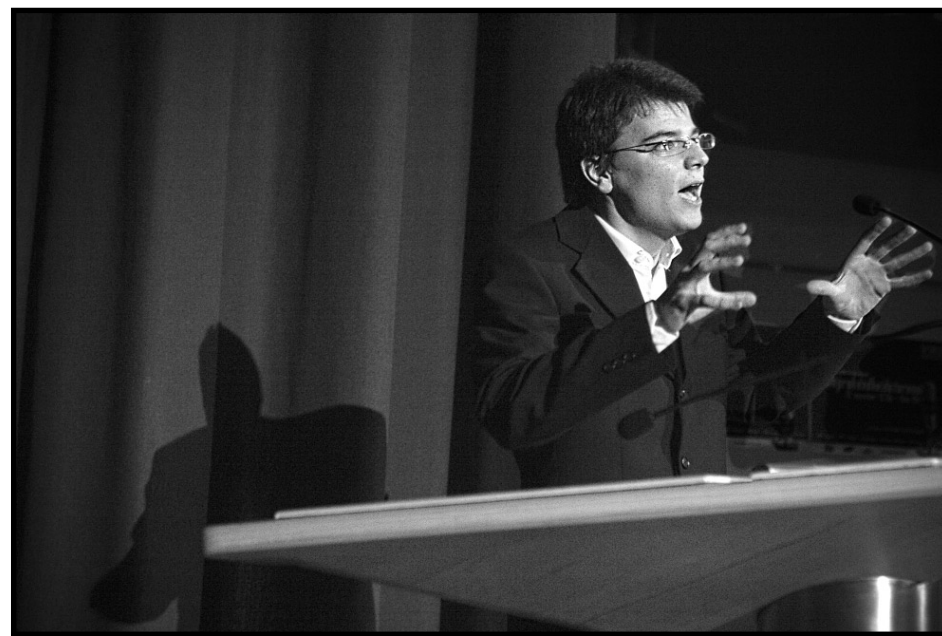
De eerste ronde

De kandidaten moesten zich bewijzen in drie rondes. In de eerste ronde kon elke kandidaat zich, gedurende vijf minuten, met een eigen tekst uitdrukken. Michiel Das, student Communicatiewetenschappen en de vertegenwoordiger van Politika, mocht de spits afbijten. De titel van zijn tekst klonk veelbelovend: 'De invloed van coëxistentieële cohorten op de hedendaagse technocratische maatschappijkritiek met aludatie op de notie van functionele differentiatie.' Hij vulde zijn spreekwoord echter met vervelend gewauwel en stomme mopjes en leek erg verward met zijn gsm bezig. We waren al opgelucht toen Ann Verresen, spreekbuis van Babylon, zijn plaats innam. 'Altijd een

beetje reizen'. Zij vertelde over treinreizen, heel herkenbaar voor de meesten onder ons.

Chaos

Hierna werd Michaël Schellekens naar voren geroepen. Als 'stoere buffel' van VRG Leuven kon hij op een donderend applaus rekenen toen hij in de schijnwerpers trad. Hij leek erg kalm, en pas kreeg hij het woord of hij begon enthousiast zijn tekst voor te dragen: 'Donkerbruin'. Het liep echter grondig fout, de jury onderbrak zijn discours en

(foto Jelle Goossens)

Ivan de Vadder verliet de jury. Daarna kon ook 'La Hemmerechts' niet laten om een preekje af te steken. Het tornooi werd onderbroken. Na zo'n twintig minuten kwamen ze terug tevoorschijn, Buekers voorop met in zijn

kielzog Michaël en wat van de jury overbleef: Libelia de Splenter en Alain Verbeke. Ivan De Vadder en Kristien Hemmerechts waren naar huis. Michaël kreeg een staande ovatie. Het publiek toonde blijkbaar sympathie. Professor Buekers daarentegen sprak over waarden: deze avond waren sommige

waarden te licht opgevat door de 'inschattingfout' die Michaël had gemaakt. Hij wilde de maatschappij een spiegel voorhouden, maar pakte het verkeerd aan. Michaël verliet de zaal, samen met het grootste deel van VRG.

De volgende kandidate liet het niet aan haar hart komen. Haar betoog was ronduit hilarisch. Een geëmancipeerde vrouw geconfronteerd met een ideale 'driehoekman'. Zo kon ze — mede dankzij haar mimiek — meer dan één lachsalvo aan het publiek onlokken. Ook de jury kon het niet

en op zich wel mooi verteld, al was het misschien iets te kinderlijk. De volgende kandidaat was een stuk overtuigender. Dries Helschoot, vertegenwoordiger van Medica, had een veel serieuzer onderwerp gekozen. Wat hij bracht was een aanvullende tekst vol maatschappijkritiek, maar niet zo 'bruin' als zijn voorganger van VRG. 'Moeder, waarom leven wij?' vroeg hij zich af in het begin van zijn tekst. Daarop bouwde hij verder om te eindigen met de titel: 'Bestemming onbekend'. Het publiek was laaiend enthousiast.

Vuile toiletten

Als afsluiter van het eerste deel kreeg Laurent Samyn het woord. Als enige student van de universiteit Gent en tevens titelverdediger rustte er een grote druk op zijn schouders. Door zijn tekst over onhygiënische sanitaire voorzieningen met het nodige kil sarcasme te brengen, veegde hij die druk van zich af. Van het onderwerp weten studenten blijkbaar alles van af, want hij kon op bijval rekenen. Even leek het of hij de concurrentie had uitgeschakeld.

Na de pauze kreeg iedereen een stemblad en volgden er nog twee rondes. We kregen ook te horen dat de eerste kandidaat zich onverwachts uit het tornooi had teruggetrokken. Een tweede afvaller dus. Tijdens de improvisatieronde kregen de overblijvende redenaars een onderwerp en een filmpje van twee minuten achter zich geprojecteerd. De tweede ronde werd beslissend: nogmaals wist de kandidate van Filosofie het publiek naar haar hand te zetten met een improvisatie op 'ontrouw'. De andere kandidaten konden haar nauwelijks evenaren. In de laatste ronde mocht elke kandidaat nog een stukje van een gedicht van Roald Dahl voorlezen. Vervolgens trok de jury zich terug en velde een oordeel. Dries Helschoot schoot uiteindelijk met zijn maatschappijkritische tekst de hoofdvogel af. Het publiek had ook al gekozen en de wulpse NFK-kandidate won met grote voorsprong de publieksprijs. Zo eindigde dit chaotische tornooi, met twee kandidaten en dito juryleden minder dan het begonnen was.

'Moeder, waarom leven wij?'

KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT

Klok Universiteitsbibliotheek is stuk

Naarmate men ouder wordt, lijkt de tijd steeds sneller te gaan. Daar dacht de 75 jaar oude mechanische torenklok van de Centrale Universiteitsbibliotheek in Leuven een stokje voor te steken. Wie tot voor kort de tijdsaanduiding van de bib in acht nam, kwam wellicht overal te laat omdat de klok achter liep. De aandrijfstangen van de klok liepen stroef en er ontbrak een stuk van de kleine wijzer. Het was vooral de wijzerplaat aan de kant van het Ladeuzeplein die uren achterliep. De klok is volledig gedemonteerd en hersteld.

Leuven verzakt

De afgelopen week dreigde een stuk van de Kapucijnenvoer in te storten in de rivier de Voer die eronder stroomt. Daarom werd de straat maandag ter hoogte van het Sint-Rafaëlziekenhuis afgesloten voor alle verkeer, wat vooral De Lijn veel ellende bezorgde.

Het geweld dat over de rivier loopt zou moeten meegaan tot 2007, maar is nu reeds helemaal verzakt. Vorig jaar stortte al een overwelling over de De Dijle in, waardoor een wagen in de rivier belandde.

Nieuw Seminarie in Brussel

De Vlaamse Regering keurde in een ontwerpbesluit de oprichting goed van het *Continental Theological seminary*. Het seminarie is gevestigd in Sint-Pietersleeuw en is verbonden aan de *university of Wales*. De instelling prijst zichzelf aan als een uitstekende start voor een carrière in de kerkelijke administratie.

Inschrijven is er niet echt goedkoop: zo'n slordige 2800 euro als je alle administratieve kosten meerekent. Een verblijf in een kamer met maaltijd kost tussen de 2500 en 2900 euro per jaar. Om je te mogen inschrijven moet het seminarie weten of je ooit al alcohol of tabak gebruikt hebt bovendien vraagt de onderwijsinstelling: "To the best of your knowledge has your moral behaviour ever been called into question?" Niet meteen iets voor Veto dus.

100 jaar mondzorg aan de K.U.Leuven

Ongeveer honderd jaar geleden werden aan de K.U.Leuven voor het eerst artsen opgeleid die zich toegedden op de zorg in en rond de mond. De smakelijk klinkende "School voor Tandheelkunde, Mondziekten en Kaakchirurgie" vierde haar eeuwfeest afgelopen donderdag. Naar aanleiding van de viering,

kreeg professor Irma Thesleff op voorstel van de faculteit geneeskunde een eredoctoraat. Ze is hoogleraar in de orthopedie en de kindertandheelkunde aan de universiteit van Helsinki.

Een korte geschiedenis van "mondzorg aan de K.U.Leuven" kan je vinden op: www.kuleuven.be/dental/. Verder wordt in het UZ Sint-Rafaël (kapucijnenvoer 7) het oude instrumentarium in de inkomhal tentoongespreid waar het "een mooi contrast vormt met de nieuwe apparatuur." Nadat we een kijkje namen, zegden we in ieder geval onze afspraak met de tandarts af.

Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) opgetogen

VVS is naar eigen zeggen erg opgetogen over de Staten-Generaal van de studentenvoorzieningen, die gehouden werd op vrijdag 18 november. Het groepje dat uitgetekend is voor het optrekken van sociale voorzieningen voor hogeschoolstudenten tot op het universitaire niveau, bekend gemaakt door Dirk Vandamme, stemt VVS gunstig.

Vandaag krijgt een hogeschoolstudent ongeveer 165 euro sociale toelage, terwijl voor een universiteitsstudent gemiddeld 275 euro wordt uitgetrokken. Deze situatie vond VVS wraakroepend omdat hogescholen verhoudingsgewijs meer beursstudenten heb-

ben dan universiteiten.

De huidige kloof in de betoelaging bedraagt ongeveer 10 miljoen euro en zal in drie fasen worden gedicht: een eerste inhaalbeweging komt er in 2007, een tweede optrekking volgt in 2008 om in de begroting van 2009 de sociale toelagen van de gemiddelde universiteitsstudent te evenaren.

VVS benadrukt dat de oplossing voor de onderfinanciering al 15 jaar "aansleept en dat de gelijkschakeling dus niets te vroeg komt".

Medica steunt Vesalius als grootste Belg

Afgelopen donderdag hield Medica een fakkeltocht voor Vesalius. Hij is één van de tien overblijvers die nog in de running zijn voor de nominatie van "grootste Belg". Mensen kunnen nu via sms of internet stemmen voor hun favoriet en Medica koos partij voor Vesalius. De bedoeling was om zoveel mogelijk mensen aan te spreken om voor deze 16de-eeuwse geneesheer en onderzoeker *avant-la-lettre* te stemmen. Sommigen van de geneesheren in opleiding waren verkleed in ware "Vesalius-stijl".

(rb, bdl)

"Het is moeilijk om alles op het hoogste niveau te doen"

Vele wetenschappers zijn gedoemd om, zwetend en zwoegend boven hun levenswerk, hun leven in de coulissen te slijten. Maar af en toe slaagt een enkeling er in om uit de academische schaduw te treden. Professor Victor Moshchalkov gaat mee op handelsmissies, publiceert in toptijdschriften en is zonder twijfel een van onze meest succesvolle wetenschappers. Bovendien kwam hij vorige week ook als één van de vijf winnaars van de FWO-prijs uit de bus. Een interview drong zich op, maar het werd vooral een gesprek over mens en wetenschap. Eigenlijk ook een beetje over de mens achter de geniale wetenschapper.

Tom Van Breussegem

Veto: Afgelopen dinsdag kreeg u een FWO-prijs, wat betekent zo een prijs voor een wetenschapper? Is het een bekroning of eerder een stimulans?

Victor Moshchalkov: «Ik denk dat het op beide vlakken kan werken. Het is een erkenning van mijn persoonlijke bijdrage aan de wetenschap, maar ook van mijn hele onderzoeksgroep. Erkenning van je werk is voor iedereen en niet alleen voor wetenschappers erg belangrijk. Hard werken zonder beloofd te worden is erg frustrerend, en om tientallen jaren hard te werken zonder directe beloning moet men wel optimistisch zijn. Gelukkig komt die appreciatie ook op andere manieren, zoals bij publicaties en congressen.»

Excellentiefinanciering

Veto: U zit ongetwijfeld vaak in het buitenland voor congressen en lezingen. Is dat een noodzakelijk kwaad?

Moshchalkov: «Wetenschap is altijd al internationaal geweest. Er bestaat geen Belgische Wet van Newton. Die wet is overall identiek, of je nu in België, Rusland of de Verenigde Staten zit. Je kan geen wetenschap bedrijven zonder goed te communiceren. Vroeger was dat in het Latijn, nu in het Engels. Gelukkig zelfs, want mijn Engels is veel vlotter dan mijn Nederlands (lacht). Communicatie met collegae is bovendien erg stimulerend. We moeten wel op de hoogte zijn waar onze concurrenten mee bezig zijn, anders lopen we het risico een fiets uit te vinden en die bestaat al. Nietwaar?»

Veto: Vorig jaar was er heel wat te doen rond de zogenaamde excellentiefinanciering. Bij de

opening van het academiejaar haalde de vertegenwoordigster van het Zelfstandig Academisch Personeel er opnieuw naar uit.

Moshchalkov: «Veronderstel dat je ziek bent en naar de dokter gaat. Welke kies je dan?»

Veto: Euh...de beste?

Moshchalkov: «Natuurlijk. Op diezelfde manier gaat het er in de wetenschap aan toe. Natuurlijk komt het steeds tot een botsing tussen excellentie en meerderheid. En als iemand de stempel 'excellent' krijgt, komen er onvermijdelijk conflicten met diegenen die dat niet gekregen hebben.

"Welke dokter kies jij?"

"De beste natuurlijk!"

Maar het is uiterst belangrijk dat we aandacht besteden aan excellentie, want op het einde van de rit is het productiever dan de middelen te verspreiden. Vergeet niet dat het stimuleren van excellentie ook een positieve invloed heeft op de rest. Het verspreiden van middelen heeft vooral negatieve gevolgen. Want dan wordt het laagje boter op de boterham te dun.»

Ik kom oorspronkelijk uit Rusland, waar evenredig verdelen ooit de regel was, maar dat is niet de meest efficiënte manier gebleken. Het was zelfs een regelrechte ramp voor de economie. In de natuur gaat het er op dezelfde manier aan toe: de sterksten overleven. We hebben met een groep collegae zelf een aanvraag voor excellentiefinanciering ingediend en die is ondertussen verkregen. Maar de competitie was heel sterk; er waren negen sterke ploegen van onze universiteit die er naar dongen. We hebben het uiteindelijk gehaald en zijn nu volop bezig met de organisatie van ons nieuwe instituut voor Nano-scale Physics and Chemistry. »

Buik

Veto: Valt er door de concentratie van de middelen geen onderzoek uit de boot dat toch heel waardevol kan zijn?

Moshchalkov: «Elke wetenschapper heeft het recht om elk jaar een aanvraag in te dienen als hij wil meedingen naar geld vanuit het Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek. Als zijn voorstel inderdaad zo waardevol is, dan krijgt hij de nodige middelen te zijner beschikking. Er wordt een beetje overdreven aandacht besteed aan die excellentiepolen. Het is niet de enige manier van subsidiëring. Er is een soort Gauss-curve waarbij de excellentie in de staart zit. Die groep is inderdaad veel minder talrijk, maar ze haalt meer resultaat per persoon dan de meerderheid in de buik van de curve. Die mensen in de buik zijn ook waardevol, hoor. Maar men moet er eerst in slagen om hun talenten te specificeren om ze vervolgens valideren. Daarvoor is er in Vlaanderen een goed systeem van permanente evaluatie voor onderzoek.»

Veto: Uw onderzoeksdomeinen zijn voor de meeste mensen een ver-van-mijn-bedshow. Kan u uitleggen hoe die onderwerpen de volgende jaren het leven van die mensen zullen veranderen?

Moshchalkov: «Die impact is nu al enorm. Nano-technologie is overall. Om maar een paar voorbeelden te geven. De alsmar grotere integratie van geheugens en chips, het internet. Het zijn allemaal technologieën die rusten op transistoren: schakel-elementen in de elektronica die véél kleiner zijn dan een micrometer en dus in de nano-schaal vallen. Maar het gaat verder. Neem nu dure medicatie: veel van de werkzame bestanddelen in die medicatie zijn normaal gezien niet oplosbaar in water. Maar als we die moleculen nu op nano-schaal kunnen

behandelen en in water plaatsen, wordt de actieve oppervlakte van die deeltjes veel groter en worden ze dus krachtiger. Nanotechnologie is echt een allesomvattend onderzoeksdomein.»

Pendulum effect

Veto: Nano is op korte tijd het modewoord bij uitstek geworden om interesse te wekken bij zowel het publiek als de politici. Ziet u dit als een kans of eerder als een bedreiging voor uw discipline?

Moshchalkov: «Elke wetenschappelijke ontwikkeling krijgt te maken met het pendulum-effect. Wetenschappers worden op een bepaald moment enthousiast over een bepaald onderwerp en brengen dat enthousiasme over op de politici. Op dat moment kan men plots veel geld loskrijgen door investeringen in die technologie, soms zelfs meer dan er nodig is. Er worden dan naar hartelust beloftes gedaan over de mogelijkheden ervan. Maar als die voorstellingen na een bepaalde tijd niet uitkomen, slaat de slinger snel over naar een overdreven pessimisme. Voor Nano ziet de toekomst er echter rooskleurig uit.

Rus beloofd voor grensverleggend onderzoek

In onze buurlanden schieten instituten voor Nanotechnologie als paddestoelen uit de grond. Het ziet er naar uit dat Nano wél aan de verwachtingen zal voldoen.»

Veto: Is er nog plaats voor risicovol fundamenteel onderzoek aan een universiteit die nauwe banden onderhoudt met de industrie? Loopt men niet het gevaar dat politici en bedrijfsleiders de agenda in de toekomst zullen bepalen?

Moshchalkov: «Er is zeker een reëel gevaar dat gebeurt. In de wetenschap weet je per definitie nooit in welke tijdspanne men iets zal bereiken met een bepaalde ontwikkeling. Om een voorbeeld

"Als je de middelen evenredig verdeelt, wordt de boter op mijn boterham wel erg dun"

te geven: men experimenteerde al van in de jaren dertig met lasers. Toch heeft het tientallen jaren geduurd tot de praktische toepassingen kwamen in computers en bij het afspelen van cd's. Als politici hun invloed te sterk laten gelden, kan je de ontwikkelingen vergeten die op het eerste zicht minder toepasbaar lijken. Het is echter zo dat juist die ontwikkelingen op termijn de meeste toepassingen opleveren. Politici willen vaak direct resultaat of ze draaien de geldkraan toe. Gelukkig biedt de universiteit daar de nodige weerstand tegen. We

moeten ons zeker en vast niet enkel op toegepast onderzoek toespitsen.»

Veto: U leeft en werkt al geruime tijd in Leuven, maar bent van Russische afkomst. Hoe kwam u in Leuven terecht?

Moshchalkov: «Ik werkte indertijd in Grenoble voor het Centre d'étude Nucléaire en kreeg de uitnodiging van enkele Leuvense collegae om hier een voordracht te geven toen hier een programma werd opgestart in mijn specialiteit, supergeleiders met een zeer hoge kritische temperatuur. Wat later werden mij twee posities aangeboden. Eén in Keulen en één in Leuven. Ik ben dan op uitnodiging van de onderzoeksraad van de universiteit naar hier gekomen in 1991. Er werd mij gevraagd om voor één jaar naar hier te komen voor onderzoek maar ook om te doceren. Dat werd voor een tweede jaar verlengd en dan heeft men mij het eerste mandaat dat vrijkwam, dat van collega Van Gerven, toegewezen. In 1993 ben ik dan benoemd tot gewoon hoogleraar.»

Poeshkin

Veto: Wat heeft de doorslag gegeven om voor Leuven te kiezen?

Moshchalkov: «Er waren verschillende factoren. Vooreerst waren de onderzoeksomstandigheden hier erg gunstig. Er heerste hier een goede dynamische sfeer met veel postdocs en doctoraatsstudenten. Bovendien zag ik ook goede perspectieven voor samenwerking met Imec - het interuniversitair onderzoekscentrum voor micro-elektronica en nano-technologie - dat hier in de directe nabijheid ligt. De vooruitzichten waren hier simpelweg beter dan in Keulen. Een tweede factor was mijn familie. Mijn dochter studeerde hier toen al aan de Ecole de Commerce Solvay in Brussel. Ik heb dan samen met mijn vrouw beslist om voor Leuven te kiezen.»

Veto: Laat een leven gewijd aan de wetenschap ruimte voor een persoonlijk leven?

Moshchalkov: «Dat is niet altijd even gemakkelijk. Als ik 's avonds wat langer in het labo blijf, impliceert dat automatisch wat minder tijd voor mijn gezin. Mijn vrouw steunt me er echter volledig in; zonder haar zou dat helemaal niet gaan. Ze is zelf wetenschapper. Maar eerlijk gezegd: het is moeilijk om alles op het hoogste niveau te doen. Tijd is geen elastische definitie, ik heb geen veertig uur per dag.»

Veto: Wat is naast het nodige talent onontbeerlijk om een succesvolle wetenschappelijke carrière uit te bouwen?

Moshchalkov: «Alexander Poeshkin heeft ooit gezegd: "De paradox is de beste vriend van het genie". In elke goede uitvinding zit er een paradox. Als er iets is dat in eerste instantie niet begrepen wordt, meetresultaten optreden die men niet verwacht, dan moet men die gegevens niet weggoien want het zijn juist de meest interessante. De nieuwe ontwikkelingen vind je niet door de traditionele paden te bewandelen.»

FWO-Prijs

Het Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek is een instelling die grensverleggend fundamenteel wetenschappelijk onderzoek in Vlaanderen wil stimuleren. Het fonds wordt gesteund door de Vlaamse Gemeenschap, maar ook door de Federale Overheid, de Nationale Loterij en verschillende mecenasen. Het FWO belooft dit jaar vijf wetenschappers. Drie ervan werken aan de K.U.Leuven.

De Prijs Dr. A. De Leeuw-Damry-Bourlart die een exacte wetenschapper in de bloemetjes zet, gaat dit jaar naar Prof. Victor Moshchalkov. De prijs wordt toegekend als appreciatie voor zijn baanbrekend en innovatief werk omtrent supergeleiding op micro- en nanoschaal en ontwikkeling van het concept "quantum design" van de supergeleidende kritische parameters door nanostructurering.

Steekkaart

Naam: Victor Moshchalkov
Functie: Gewoon hoogleraar K.U.Leuven, Hoofd van het "Institute for Nanoscale Physics and Chemistry" en Internationale autoriteit op vlak van supergeleiding en nanotechnologie.
Weetje: Haalde op alle examens tijdens zijn vijfjaar durende studie 100%. Publiceerde reeds viermaal in Nature en tweemaal in Science

“Alsof NSV een hobby is voor de tegenbetogers”

Nog voor ze daadwerkelijk plaatsgrijpt, heeft de betoging van de Nationalistische Studentenvereniging (NSV) naar gewoonte al heel wat commotie veroorzaakt, om van de schier even traditionele tegenbetoging nog maar te zwijgen. Ondermeer onze eigenste Vetopagina's hebben deze weken heel wat bladruimte veil voor woord en wederwoord, situering in de context en – zoals hier het geval is – interviews.

Robin Broos, Simon Horsten & Nele Van Doninck

We vroegen tekst en uitleg aan de nationale voorzitter van de NSV, Gert Gillis, te beginnen met een korte voorstelling van de kleine, doch veelbesproken vereniging in kwestie.

Gert Gillis: «De NSV is een partijafhankelijke, Vlaams radicale studentenvereniging. Momenteel hebben we vier afdelingen: in Leuven, Antwerpen, Gent en Brussel. Binnenkort starten we een nieuwe afdeling in Hasselt. De ledenaantallen hangen af van stad tot stad: in Gent en Antwerpen hebben we telkens zo'n veertig à vijftig actieve leden, in Brussel een twintigtal en in Leuven iets rond de vijftien.»

Veto: En toch gaat u in Leuven betogen, waar de NSV het kleinst is?

Gillis: «We hebben een traditie die voorschrijft dat we elk jaar in een andere studentenstad gaan betogen, en dit jaar is het de beurt aan Leuven.»

Ondemocratisch

Veto: Het thema van de betoging is “België Barst”, een oude slagzin uit de Vlaams nationalistische middens. Vanwaar deze keuze?

Gillis: «Dit jaar is volgens de federale en Vlaamse overheden een ‘feestjaar’, naar aanleiding van het 175-jarig bestaan van de Belgische staat en 25 jaar federalisme. Als Vlaams-radicalen vereniging, genesteld in de Vlaamse Beweging, zijn wij het hier überhaupt niet mee eens. Er is absoluut geen reden tot feesten. We spreken hier over 175 jaar ondemocratisch bestuur en verdrukking van het Vlaamse volk — niet meteen om van in een feeststemming te komen. We komen dus op straat om onze eigen politieke boodschap in de kijker te zetten.»

Veto: Op wie doelt u precies met de term ‘het Vlaamse volk’?

Gillis: «Op iedereen die in Vlaanderen woont en leeft, uiteraard. Er zijn natuurlijk al wel inspanningen geleverd voor de bevrijding van het Vlaamse volk, maar de weg is eindeloos lang en wordt aan een reusachtig traag tempo afgelegd. Bovendien zijn er talrijke dossiers waarover in

(foto archief)

Vlaanderen een duidelijke meerderheid bestaat — ik zeg maar iets: het migrantenstemrecht of Brussel-Halle-Vilvoorde — maar die toch door de strot van de Vlamingen worden geduwd. Allemaal omwille van de in Wallonië zo sterke PS. Wij staan dan ook duidelijk voor een aparte Vlaamse staat.»

Marginale fascist

Veto: De NSV wordt consequent gestigmatiseerd door een groot deel van de media. Hoe reageert u hierop, en wat doet uw vereniging eraan?

Gillis: «Er is toch een positieve evolutie merkbaar, hoor. In

Leuven is dat misschien iets minder, maar zeker in Antwerpen en Gent hebben slechts weinig studentenverenigingen nog moeite met het bestaan van de NSV. Ze zijn het uiteraard niet eens met onze standpunten, maar iedereen die met ons praat ziet meteen dat wij niet het stelletje marginale fascist zijn waarvoor we altijd worden uitgemaakt. Het is ook een bewuste politiek van de NSV om vaker naar buiten te komen en ons te vertonen op activiteiten van andere verenigingen, wat zeker zijn vruchten afwerpt.»

Veto: Hoe zit het met een ander verwijt dat NSV op geregelde tijdstippen naar haar hoofd krijgt geworpen: dat ze een broeivijver zou zijn voor het Vlaams Belang?

Gillis: «Ik heb er al expliciet op gewezen dat wij een partijgebonden vereniging zijn, en zo is dat. In de praktijk zijn er inderdaad veel Vlaams Belang-mandatarissen met een NSV-verleden, maar verwonderlijk kan je dat ook niet echt noemen. We zijn tenslotte een beetje uit dezelfde familie ontstaan. Het is evenwel absoluut geen noodzaak een partijlidmaatschapskaart te hebben om bij ons ‘binnen te geraken’. Er heeft zich onlangs in Antwerpen nog een VLD'er bij ons aangesloten en we hebben ook talloze leden die een NV-A-lidkaart hebben of die helemaal niet politiek gebonden zijn.»

Veto: Eén citaat blijft u achtervolgen: dat van 1996, waarin gesteld werd dat “een neger op intellectueel gebied nooit...”

Gillis: (onderbreekt) «Primo: dat citaat had nooit gepubliceerd mogen worden, het is gewoon in verkeerde handen terecht gekomen. Secundo: de persoon die dit heeft geschreven is stante pede uit de NSV gezet. Met zulke mensen willen wij niets te maken hebben. Het is alleen jammer dat wij hierdoor nog altijd een zeker embleem krijgen opgeplakt.»

Felicities

Veto: De voorbije edities van de NSV-betogingen in Leuven zijn telkenmale gepaard gegaan met strubbelingen en regelrechte confrontaties tussen betogers en tegenbetogers. Dit jaar meer van hetzelfde?

Gillis: «Wij hopen altijd op een zeer vreedzame betoging en vinden het zeer spijtig dat die tegenbetogers enkel op straat komen als het tegen ons is, alsof de NSV een hobby zou zijn voor hen. We proberen ons gewoon op ons eigen ding te concentreren, en sturen zeker niet aan op een confrontatie. Vorig jaar, in Gent, hebben we overigens nog felicitaties in ontvangst genomen van de lokale politie voor de serene houding van vele van onze mensen.»

«We staan trouwens altijd open voor een inhoudelijk debat met de linkse betogers, om zo weerwerk te kunnen bieden, maar ik vrees dat zij daar niet voor zullen open-

En wat met de tegenbeweging?

De rechterkant van deze betoging lijkt een sterk blok. De NSV heeft een stevige reputatie verworven en de andere partijen aan de rechterkant laten niet van zich horen. Aan de linkerkant daarentegen bestaat het veld uit meerdere spelers, die het niet altijd met elkaar eens zijn. De poging tot het vormen van een ‘platform tegen onverdraagzaamheid’ liep deze week in extremis nog mis.

Deze week bleek dat de ‘gematigde’ linkse organisaties (Oxfam, 11.11.11 en de andere ngo's) zich terugtrekken uit het platform. Op de eerste platformvergadering (van 10 november 2005) bleek al dat het al dan niet toevoegen van een politiek getinte zin aan de platformtekst voor verdeeldheid zorgde. Pascal Lacroix, die namens Oxfam, 11.11.11 en een aantal andere ngo's zetelde, was daar niet voor te vinden. Het is exact omwille van deze politieke stelling dat zij zich nu noodzaak voelen uit het platform stappen,

ondanks het compromis. De organisaties benadrukken wel dat ze hun leden niet zullen afraden om mee te stappen: niet om ‘klein links’ te steunen, maar wel om tegen het gedachtengoed van de NSV te protesteren.

De platformbeweging bestaat dus nog, maar verenigt vooral extreem-linkse bewegingen. “Dat was alleszins niet de bedoeling,” zegt Pieter-Jan Caes van COMAC, de jongerenbeweging van de PvdA, die het oorspronkelijke initiatief tot platformvorming namen. “Wij wilden van deze betoging een brede betoging te maken, die niet alleen gedragen werd door extreem-links, maar ook door de bredere bewegingen. Er is zoveel te doen geweest over de politieke stelling (het huidige beleid slaagt er echter ook niet in een gepast antwoord te bieden op extreem-rechts, waar het zelf medeverantwoordelijk voor is, red.) maar eerlijk gezegd, zo sterk is die toch ook niet?”

De Actief Linkse Studenten (ALS) staan ook nog steeds achter de politieke stelling. “Je kan blijven betogen, maar als je geen sterk statement maakt dan verandert er toch niets. De zin zoals hij nu in de platformtekst staat, vinden wij erg gematigd. Het was dan ook een compromis met de andere organisaties,” aldus Sven De Deken.

De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) onderschrijft de platform-

tekst niet. Er werd immers vorig jaar beslist geen politieke standpunten meer in te nemen. Even leek het alsof LOKO voor deze breed-maatschappelijke betoging een uitzondering zou maken, maar uiteindelijk heeft het punt de Algemene Vergadering zelfs niet gehaald.

Waterkanon

Drie jaar geleden onttaarde de tegenbetoging in een ware veldslag met de politie. Dat werd grotendeels in de schoenen van de anarchistische geschoven. Dit jaar werden ook zij door COMAC gecontacteerd om samen met de andere organisaties rond de tafel te zitten, maar daar gaven ze niet thuis. Plannen ze eigen acties? Naar eigen zeggen steunen ze wel het idee van een tegenbetoging, omdat ze zeer sterk gekant zijn tegen extreem-rechts, maar van een georganiseerde actie lijkt geen sprake.

De rellen van drie jaar geleden brachten de waterkanonnen nog eens naar Leuven. Wat verwacht de politie van de betogingen dit jaar? “Altijd als er een betoging en tegenbetoging is, dan is er wel wat spanning: de ene gaat de andere uitdagen, dat is onvermijdelijk. Dan is het de taak van de politie om dat onder controle te houden. Er zijn twee verschillende parcours, en de ene betoging start een uur voor de andere. Er

zullen een paar honderd politiemensen paraat staan om alles in goede banen te leiden. We gaan ervanuit dat er problemen kunnen komen vanuit eender welke hoek.”

Debat

De preses van de NSV stelt in het interview met Veto dat de NSV openstaat voor debat met extreem-links. Wat vinden ALS en COMAC daarvan? Sven De Deken (ALS): “De NSV heeft jaren geweld in plaats van woorden tegen ons gebruikt. Ik denk dat ze nu voelen dat ze in de marginaliteit worden gedrukt, en dat ze daardoor zich proberen voor te stellen als degenen die willen praten.” Pieter-Jan Caes van COMAC staat in principe niet afkerig tegenover een debat, maar ziet eerder een praktisch probleem: “Over wat moeten we discussiëren? Voor ons is er geen enkel punt waarop we overeen zouden kunnen komen met de NSV.”

Beide betogingen hebben plaats op 1 december. De NSV-betoging vertrekt om 20u op het Herbert-Hooverplein, de anti-NSV-betoging vertrekt een uurtje vroeger op het Hogeschoolplein.

Stukje Leuven in Kortrijk 40 Jaar

We zouden het soms vergeten maar aan de andere kant van ons landje, zitten er nog een duizendtal studenten die onder het vaandel van de K.U.Leuven studeren. Diep verscholen in het verre West-Vlaanderen, ingebed in een groene omgeving zag er veertig jaar geleden een nieuwe campus het levenslicht. Meer dan vijfhonderd jaar jonger dan onze Alma Mater probeert Campus Kortrijk zich te profileren als een jonge, dynamische en op de individuele student-gerichte instelling. Ze gaan prat op hun persoonlijk aanpak en de even hoogstaande kwaliteit op onderwijsvlak als in Leuven. Maar los van de promopraatjes, wat maakt de Kortrijkse campus nu zo bijzonder? We voelen de Campusrector Piet Vanden Abeele en enkele Kortrijkse zonen aan de tand over hun stukje Leuven in Kortrijk.

Campus Kortrijk als opstapje naar Leuven

De K.U.Leuven Campus Kortrijk blaast dit jaar 40 kaarsjes uit. Campusrector professor Piet Vanden Abeele helpt mee blazen. Toch vindt hij tussen het blazen door nog even de tijd om uit te leggen, waarom KULAK voortaan als Katholieke Universiteit Leuven Campus Kortrijk door het leven gaat. Geen nood, in de volks- en studentenmond blijft de KULAK voortbestaan. De studenten zijn immers aan de naam gehecht en het bekt gewoon lekkerder.

Ilse De Witte

Veto: *Waarom richtte de KUL een soort satelliet van haar universiteit op in Kortrijk, terwijl op andere plaatsen zelfstandige universiteiten tot stand kwamen?*

Campusrector Piet Vanden Abeele: «Ik vermoed dat dit te maken heeft met het feit dat West-Vlaanderen een sterk rekruteringsgewest voor Leuven was en dat men op die manier die rekrutering wilde ondersteunen. Eerst bestond er discussie over de stad die deze universiteit moest huisvesten. De Bruggelingen zijn het nog steeds niet helemaal te boven gekomen dat de universiteit uiteindelijk aan Kortrijk toegewezen werd. Want met het Europacollege in Brugge dachten ze een geschikte universiteitsstad te worden. Maar nu staat er tenminste wel een Bruggeling aan het hoofd van de Campus Kortrijk (lacht).»

Veto: *Vanwaar de nood om de band met de K.U.Leuven te herbevestigen nu de Campus Kortrijk 40 jaar bestaat?*

Vanden Abeele: «Er zijn een aantal andere universitaire instellingen in Vlaanderen zoals de KUB, die volledig autonoom werken. De KUB wordt ook op totaal andere wijze gesubsidieerd dan de KULAK. Wij krijgen dezelfde middelen per student als de K.U.Leuven, terwijl de KUB een hogere toelage per student krijgt van de overheid uit.

Veto: *Rekruteert de Campus Kortrijk niet vooral studenten uit de directe omgeving?*

Vanden Abeele: «We merkten inderdaad dat we eigenlijk uit een relatief beperkte geografische kring studenten aantrokken. We bereiken studenten uit het noorden van West-Vlaanderen en Oost-Vlaanderen minder goed dan we eigenlijk wilden. Ik denk dat er over heel Vlaanderen studenten zijn die behoefte hebben aan onze intieme

De proef op de som

We namen de proef op de som en zochten een van de vele studenten op die de overstap van Kortrijk naar Leuven maakte.

Veto: *Hoe heb jij de overgang van Kortrijk naar Leuven ervaren?*

Peter Vlietinck, student Rechten: «Die overgang viel best wel mee. Kortrijk is echt ingericht als een opstap-campus. Je wordt daarin begeleid en je groeit in een bepaalde vriendenkring, die mee de overstap maakt. Niet dat je in deze vriendenkring geïsoleerd blijft. Eenmaal in Leuven maak je ook gemakkelijk kennis met andere studenten.»

Veto: *Is het contact tussen prof en student en de sfeer echt persoonlijker in Kortrijk, dan in de Alma Mater?*

Peter: In Kortrijk is het de gewoonte dat zowat iedereen naar de Alma gaat. Er is maar één Alma en daar kom je mensen van de verschillende faculteiten tegen. Naast de Alma is het studentencafé, waar alle richtingen samen pintjes gaan drinken. En om het mooi te zeggen daar vindt de "vermenging van gedachten" plaats. Het is gewoon interessant om verschillende visies met elkaar te confronteren. De lessen zijn veel interactiever, omdat je met veel minder studenten in de les zit. Ongeveer drievierde van de examens wordt mondeling afgenomen. Dat alles maakt dat een student uit Kortrijk gewoon veel mondiger wordt dan een andere student. Maar je moet misschien zelf maar

(foto Campus Kortrijk)

campus om de eerste jaren van hun studententijd door te brengen. We willen studenten uit alle provincies aantrekken die de formule nodig hebben die wij als opstap-campus willen bieden. We hebben studenten uit Antwerpen en Vlaams Brabant en er is zelfs een student uit Limburg ingeschreven. Om u een beeld te geven: iets minder dan de helft van onze studenten zit op kot in Kortrijk en daarvan zitten er een 200-tal op de campus zelf op kot. De andere helft pendelt.»

De kleinschaligheid van de Campus Kortrijk is tegelijkertijd haar sterkte en haar zwakte. De vraag is natuurlijk of de voordelen opwegen tegen de nadelen.

Veto: *De kosten om onderwijs te organiseren voor een klein aantal studenten in Kortrijk ligt toch veel hoger dan voor een groot aantal studenten in Leuven. Is dat op lange termijn wel leefbaar?*

Vanden Abeele: «Eigenlijk is dat een vraag die de K.U.Leuven zich moet stellen. Want het is in wezen de K.U.Leuven die het verschil bijpast uit eigen portefeuille. Een tijd geleden is er een kosten-baten-analyse opgemaakt en daaruit is in feite gebleken dat hier een nul-operatie gedraaid wordt, wanneer je geen rekening houdt met profen die uit Leuven naar hier gezonden worden om les te komen geven. Persoonlijk vind ik het een verrijking voor Leuven dat er studenten uit alle provincies aanwezig zijn en

eens een kijkje gaan nemen, dan merk je dat zelf wel.»

'Kulakkers verenig u'

Ook in Kortrijk houden de studenten er een rijk studentenleven op na. Net zoals in Leuven leidt een presidium dat in goede banen. Kurt Devroe die nu als preses bij Medica de zaken in goede banen leidt, maakte ook in Kortrijk het goede weer als preses. De uitgelezen persoon dus als we iets willen te weten komen over de verschillen tussen beide studentensteden.

Veto: *Wat houdt preses zijn op de KULAK?*

Kurt Devroe, preses Medica: «In Kortrijk is er helemaal geen werking voor elke richting. Daarvoor is het aantal studenten gewoon te laag. We hebben één presidium dat de hele campus overkoepelt. Uiteindelijk zitten er maar 900 studenten in Kortrijk.»

Veto: *Zorgt zo een kleine groep dan ook voor een bijzondere sfeer?*

Kurt: «Het is inderdaad een heel hechte groep. Iedereen kent iedereen. Alle activiteiten die er zijn, worden trouwens door het presidium geregeld. In Kortrijk is er nu ook niet echt veel te doen. Je kunt niet spreken van dezelfde studentensfeer, als in Leuven. Maar omdat de campus zo klein is krijg je een erg aparte sfeer. In Leuven moesten we leren afspreken. In Kortrijk kon je gewoon naar een fuif gaan. Altijd kwam je wel mensen tegen waarmee je je kon amuseren.»

(ch, idw)

het is maar de vraag of de studenten uit West-Vlaanderen zonder de tussenstap van de Campus Kortrijk tot in Leuven zouden geraken. Kwantitatief wint de K.U.Leuven qua aantal studenten, wanneer je de belangrijke organen bekijkt zie je dat er in de Academische Raad of in het Gemeenschappelijk Bureau bijvoorbeeld een heel aantal West-Vlamingen zetelt. Er zou geen Peter Vlietinck (studentenvertegenwoordiger Academische Raad, red.) of Kurt Devroe (preses Medica, red.) in Leuven zitten zonder een Campus Kortrijk.»

Veto: *Men zou zich natuurlijk de vraag kunnen stellen of het juist dankzij de invloed van de West-Vlamingen in bestuurlijke organen is, dat de Campus Kortrijk 'onderhouden' wordt door de K.U.Leuven?*

Vanden Abeele: «Ik geloof niet dat de vork zo in de steel zit. Het was vooral de vorige bestuursploeg onder rector Oosterlinck die in dit verband belangrijke impulsen stuurde. Ik geloof dat het niet opportuun is om studenten aan te moedigen om onder de eigen kerktoren verder te studeren.»

Veto: *Het risico bestaat natuurlijk dat je door het streven naar uitbreiding en het aantrekken van meer studenten het voordeel waarmee Kortrijk uitpakt zelf te niet doet. Hoe denkt u om te gaan met dit spanningsveld?*

Vanden Abeele: Je kan natuurlijk te groot worden voor je eigen goed. We hebben momenteel ongeveer 1.046 inschrijvingen, waarvan voltijdse dagstudenten iets onder de 1000. Maar we kunnen nog gemakkelijk tot 1.500 studenten ontvangen. We zijn de infrastructuur nog aan het uitbreiden. Vooral in exacte wetenschappen zouden we graag nog meer studenten aantrekken. Uiteindelijk heeft de persoonlijkere en kleinschaligere aanpak van Campus Kortrijk niet enkel te maken met het aantal studenten in één klaslokaal. Alle gebouwen gaan straks in elkaar overlopen, zodat studenten van verschillende faculteiten elkaar tegenkomen en allen samen op dezelfde plaats een cola of iets anders kunnen consumeren.»

Veto: *Betekent een kleinere universitaire instelling automatisch, dat er een persoonlijker sfeer heerst? Ligt de drempel voor studenten om professoren te benaderen daadwerkelijk lager?*

Vanden Abeele: «Ik heb zelf een carrière van 26 jaar aan de K.U.Leuven achter de rug, mijn ondervinding zegt me dat het contact hier veel directer verloopt. Studenten gaan soms samen een koffie drinken met de prof. De deur van mijn kantoor staat open voor studenten. Vandaag zijn er bijvoorbeeld al drie studenten komen binnenlopen. Misschien moet je de vraag een keer stellen aan studenten die de overstap van Kortrijk naar Leuven gemaakt hebben.»

Korte historiek

Op de studentensite van Kortrijk wordt je verwelkomd met de woorden: "Deze campus is een onderdeel van de K.U.Leuven. Je bent hier dus 'in Leuven'". De recente naamsverandering van Afdeling Kortrijk naar Campus Kortrijk dient vooral om de Campus Kortrijk duidelijker te profileren als een integraal deel van de moeder-universiteit. De universitaire instelling te Kortrijk werd opgericht in 1965, naar aanleiding van de eerste universitaire expansiewet, die de mogelijkheid creëerde om nieuwe universiteiten te erkennen naast de gevestigde (Leuven). Aanvankelijk ging het om een kandidatuurcampus "Letteren en Wijsbegeerte", waar de faculteit Rechtsgeleerdheid ook toe behoorde.

De expansiewet kwam op het juiste moment, want midden jaren '60 dreigde de Leuvense universiteit uit haar voegen te barsten. Vooral in de kandidaturen kampte men met overbevolking. Het idee van een geografische spreiding van de kandidaturen als oplossing gaf geboorte aan de Campus Kortrijk. De eerste expansiewet maakte de oprichting van Rijksuniversiteit RUCA (kandidaturen) mogelijk. Met de tweede universitaire expansiewet van 1971 kwamen er in Kortrijk faculteiten geneeskunde en wetenschappen bij, in Leuven werd het studieaanbod uitgebreid. Dezelfde expansiewet schonk ook het leven aan LUC (Limburgs Universitair Centrum) en het Rijk kon voortaan ook licenties inrichten in UIA (Universitaire Instelling Antwerpen). Hoewel andere regionale universitaire instellingen bestaan als zelfstandige entiteiten bleef KULAK een onderdeel van de K.U.Leuven. Het maakte KULAK enig in zijn soort: een afdeling van een bestaande universiteit, een opstapcampus als het ware.

(idw)

Key West, Thuis Best

(foto Ronald Hermans)

Key West is het zuidelijkste puntje van de Verenigde Staten van Amerika. Volgens onze atlas is het een klein eilandje, een uitloper van het Floridase schiereiland, en ligt het niet ver ten noorden van Cuba. Wie echter geen geld heeft om zo ver te reizen, kan ook in *poor little* Leuven naar Key West gaan – of liever: naar de Key West.

Simon Horsten

Al staat 'holebi' niet voor HOegaarden, LEffe en Bler in het algemeen, we laten de moed niet zakken als we voor de deur van het beruchte 'Holebi Dance Café' staan. Hops, naar binnen dan maar. Daar valt meteen op hoe weinig volk er is. We hebben duidelijk het verkeerde moment uitgekozen: een vroeg uur op een dinsdagavond. Maar het blijkt wel een uitstekende gelegenheid om het interieur eens aan een kritische blik te onderwerpen. Interieurs, zo gaat het cliché, zijn immers het favoriete werkterrein van homo's. De heren maken de man, nietwaar. Welnu: in Key West denkt men daar blijkbaar anders over.

Blacklights, een industrieel aandoende inkleding en een verzameling neonlampen waar Brussel Noord nog een puntje aan kan zuigen drukken een nogal vulgaire stempel op de keet. Wel leuk zijn de vele wandspiegels, die aan het geheel een bijzondere ruimtelijke indruk geven. Het enige echt in het oog springende element is een klassiek curiosum: een middelgrote reproductie van een Grieks-Romeins godenbeeld. Wij gokken op Hermes.

Als gasten zien we enkel een paar uitgezakte veertigers aan de toog hangen. De spring-in-'t-veld die daar áchter staat lacht vrolijk en onbezorgd mee. Zoals een voormalige bondscoach het al vlekkeloos formuleerde: *sijfeer is koed*. Bovendien staat de jongeman ons wát graag te woord, wanneer we hem wenken en daarop ook bediend worden (op onze wenken, dus). Driewerf helaas: straffe caféverhalen krijgen we niet te horen, de rampoerist in ons blijft onverzadigd achter. Het 'spectaculairste' dat onze gesprekspartner ons vertellen kan, is dat er "soms iemand binnenkomt en dan neervalt zonder zelfs maar iets besteld te hebben! Zatte mensen, hé." Tja, dat is schering en inslag in elk café dat tot vier uur 's morgens openblijft.

Wat natuurlijk níet overal gebeurt, is de originele invulling van de wekelijkse thema-avonden in de Key West. Om maar iets te noemen: een travestie-verjaardags-fuif. We vragen ons af door wie de heren—respectievelijk de damestoiletten op zulks een nacht gebezigd worden.

Gelijkliedenden

Het tamme nietsdoen en de barslechte jaren '90-muziek jagen ons veel te snel weg, maar de spectaculaire-verhalenverteller overhaalt ons om donderdag nog eens terug te komen. Wel ja, wij hebben toch niets beters te doen.

En het moet gezegd: hoe later op de week en op de avond, hoe fijner het is om de Key West binnen te treden. Primo: een échte dj zorgt warempel voor échte muziek! Secundo: er is volk, veel volk zelfs, nu eindelijk van beiderlei kunne: een groot deel van de dansvloer wordt ingenomen door vrouwen. Om evidente redenen staan vrouwen en mannen hier trouwens vrijwel volledig gescheiden. Evident? Nu ja, het is allzins duidelijk dat je naar de Key West niet alleen komt voor de interessante vloerbetegeling of iets in die stijl. Het danscafé is duidelijk een plaats waar 'gelijkliedenden' (op tijd en stond pater Versteyleylen uit de kast halen kan geen kwaad) elkaar opzoeken zonder scheef te willen worden bekeken.

Janettensfeer

Het jammere aan de Key West, ten slotte, is dat het binnen de holebiwereld een absolute karikatuur is, en alle clichés met brio opsloort om ze zo vergroot mogelijk terug uit te spuwen. Is het echt nodig om achter de toog iemand te zetten die *de janetten van de Gamma* zonder problemen voor rasechte hetero's kan doen doorgaan? Moet er in een café nu echt zo'n ontzettende nadruk liggen op 'het seksuele'? Scheren alle lesbische vrouwen hun haar af met een bij voorkeur trillende tondeuse? Natuurlijk niet! Maar in de Key West lijkt men het als een erezaak te beschouwen de volstrekt foute ideeën van vele homofoben te bevestigen, en zelfs te versterken. Wie dit etablissement binnenstapt zonder te weten wat het concept ervan is, zal daar ogenblikkelijk achterkomen door te worden ondergedompeld in die allesoverheersende — excusez-le-mot — janettensfeer.

Enfin, de eindbalans is positief noch negatief. Probeer zelf maar eens, en maak je eigen analyse. Maar één ding waar we echt niet van over kunnen, iets dat ons tot tranens toe verdriet heeft aangedaan, is dat onze spring-in-'t-veld ons bij het tweede bezoekje, notabene amper twee dagen na het eerste, niet eens meer herkent. Zoiets doet pijn.

Kenmerken

Locatie: Dirk Boutsiaan 12
Pint: Maes, 1,80 euro, niet altijd met evenveel liefde getapt
Koffie: 2 euro, een lekkere espresso met mokkaokje en op een schoteltje
Herentoilet: Inclusief condoomauto-maat.
Damestoilet: Nogal klein, maar verzorgd genoeg.

PRESES POLITIKA

De lui van de vuilbak

Als je niet weet wat gestudeerd, doe dan maar pol&soc. Zo luidt het cliché. Niet veel werken en dus een makkelijk diploma. Liesbeth Spaas, kringcoördinator van Politika, relativeert de beweringen, maar wil volgend jaar wel rechten gaan studeren. Toch niet omdat haar diploma niets waard zou zijn?

Dries De Smet

Liesbeth Spaas: «Ons diploma is breed en niet echt afgebakend voor op de arbeidsmarkt. Dus is het leuk als je nog een specialisatie bijdoet. Het staat trouwens altijd goed als je twee diploma's hebt.»

Veto: Wat is het grootste cliché dat over pol&soc'ers bestaat?

Liesbeth: «Wij zijn lui, hé. Ik denk dat dit toch een misverstand is. Een tekst begrijpen is dan wel iets heel anders dan een formule toepassen zoals de exacte wetenschappers dit doen, maar daarom niet makkelijker.»

Veto: Misschien heerst eerder het cliché dat pol & soc een vuilbakrichting is?

Liesbeth: «Lui en de vuilbak. Ik ken er wel een paar die in de vuilbak plassen (lacht). In het begin jaag je je daar wel in op, maar nu lach ik dit weg.»

Kiesdrempel

Veto: Heel wat presessen ambiëren een politieke carrière. Jij ook?

Liesbeth: «Niet direct. Hoe meer ik erover studeer, hoe minder ik er zin in heb. Mijn mening strookt niet echt met een enkele partij. Ik zou dus mijn eigen partij moeten oprichten, maar gezien de kiesdrempel zou dit niet zo simpel zijn. Ik ben wel eventjes lid geweest van Groen!, omdat ik mijn thesis over Agalev doe.»

“Mevrouw de preses, mogen we je iets vragen?”

Veto: Is een presidium nog belangrijk voor de studenten?

Liesbeth: «Studenten zijn veel minder geëngageerd dan vroeger. Je ziet op onze activiteiten altijd dezelfde gezichten. Maar een presidium zul je altijd nodig hebben, al is het maar voor de cursusdienst en onderwijszaken.»

Veto: Trekken jullie activiteiten nog veel volk?

Liesbeth: «Je had er gisteren moeten zijn. We hebben de Albatros moeten afsluiten, er mocht niemand meer in. We hielden onze traditionele Nederlandstalige fuif. We zijn daar drie jaar geleden mee begonnen. Op deze fuif is er altijd de meest ambiance en geweldige veel volk. Dit was zeker het hoogtepunt van het jaar.»

Lessen

Veto: Hoe ben je zelf preses geworden?

Liesbeth: «Eerder toevallig. Degene die oorspronkelijk opkwam, wilde plots toch op Erasmus. Hij zit nu in Finland. Ik was zo ongeveer de enige die nog overschoot. In het begin twijfelde ik, maar uiteindelijk ben ik er ten volle voor gegaan.»

Veto: Weegt het presesschap niet op je studies?

Liesbeth: «We hebben een les of acht per week, maar ik heb nog maar drie lessen ge-

(foto Jelle Goossens)

volgd over het hele jaar. Schandalig, hé. Met het ISP-systeem wist ik nog niet eens welke vakken ik moest kiezen. Er is niet zo veel veranderd tegenover vorig jaar. Ik ging vroeger ook al niet veel naar de les.»

Veto: Hoe reageren ze daar thuis op?

Liesbeth: «Ze lachen daar een beetje mee. Mijn mama vroeg in het begin van het academiejaar elke week: "En zijt ge al naar de les geweest?" Als ik ontkennend antwoordde, zei ze: "Allez, volgende week opnieuw proberen."»

Veto: Ben je nog veel thuis?

Liesbeth: «Eigenlijk niet, dat vinden ze minder leuk thuis. Ik ben ook dikwijls met andere dingen bezig. Het weekend dient om te slapen of om vergaderingen voor te bereiden. Ik was vroeger nogal een uitslaper, dat is nu wel minder.»

Jacht

Veto: Heb je een vriend?

Liesbeth: «Neen.»

Veto: Bestaan er bij jullie regels over het versieren van eerstejaars'ers?

Liesbeth: «Nee, maar misschien moeten we die weer invoeren. Toen ik in eerste kan zat, was er net een jacht op eerstejaarsstudenten. Daarna minderde het wat, maar dit jaar is het weer aan het opkomen.»

Veto: Word je vaker aangesproken nu je preses bent?

Liesbeth: «Zeker. Soms is dat ook wel grappig. Sommige eerstejaars komen dan verlegen voor me staan: "Mevrouw de preses, mogen we je iets vragen?"»

De mama

Veto: Hoe vaak gaat Liesbeth naar de les volgens u?

Mama: «In het begin van het academiejaar ging ze heel weinig naar de les. Maar vorige week heeft ze alle lessen gevolgd. Dat zei ze toch. Maar eigenlijk is het haar probleem. Tot nu toe is ze er altijd goed doorgeraakt.»

Veto: Ging u als student ook veel uit?

Mama: «Ik heb er ook van geprofiteerd. Je moet daar een schone tijd van maken. Ik heb eerst economie geprobeerd, maar ik denk dat ik te veel uitging. Daarna ben ik medisch secretariaat gaan studeren.»

Te weinig allochtonen in hoger onderwijs

Een allochtoon heeft zes keer meer kans om in de werkloosheid terecht te komen dan een autochtone Vlaming. De ongelijkheid start al in de kleuterklas, en loopt door in het hoger onderwijs en op de arbeidsmarkt.

Dries De Smet

Voor de integratie in een samenleving zijn, naast kennis van de taal, twee factoren cruciaal: het bezit van een eigen huis en werk. Wie een eigen huis bezit, heeft iets te verliezen in de samenleving. Niet toevallig zijn de meeste flats in de Parijse banlieues publieke eigendom.

Nog belangrijker is werken. Wie werkt, verbreedt immers zijn kennissenkring buiten die van de eigen familie en de etnische en sociale groep. De cijfers op dat vlak zijn niet echt hoopgevend. Volgens het *initiatief Marokkaanse netwerken* (imane) is 48% van de actieve Turken en Marokkanen werkloos. Voor de zwarte Afrikanen is de toestand nog erger. 81% van hen heeft geen job. De werkloosheid bij allochtonen ligt in Wallonië 2,4 keer hoger dan bij de autochtone bevolking, in Brussel is dat 3,6 keer en in Vlaanderen 6 keer.

Het onderwijs wordt als het middel gezien om die ongelijkheid te bestrijden, maar op het vlak van hoger onderwijs is er een probleem op drie niveaus: er starten te weinig allochtone studenten in het hoger onderwijs, ze slagen minder vaak en raken minder makkelijk aan een job.

Instroom

Meer dan de helft van de Vlamingen trekt naar het hoger onderwijs. Van de al-

lochtone bevolking is dat nog geen kwart. Dat blijkt uit cijfers van het Leuvense Hoger Instituut van de Arbeid (HIVA). Die ongelijkheid heeft deels te maken met het gegeven dat meer allochtonen kiezen voor beroeps- en technisch secundair onderwijs. Meer dan de helft van de jongeren start in het eerste jaar beroepsopleiding, in het vierde jaar zit al 70% in het BSO. De ongelijkheid start eigenlijk al veel vroeger. Waar 16% van de autochtone kleuters op 3 jaar niet naar school gaat, is dat bij allochtonen 36%.

Opmerkelijk is ook dat allochtonen andere richtingen studeren. Uit onderzoek aan de VUB blijkt dat ze vooral kiezen voor richtingen met hoge sociale status en economische waarde. Vooral bij mannen speelt dit een grote rol omdat ze traditioneel gezien worden als inkomensverstrekker. Mannen kiezen opvallend meer voor toegepaste economische wetenschappen en rechten. Vrouwen kiezen vaak een 'zorgende' opleiding. Psychologie en vooral rechten doen het erg goed.

Doorstroom

De weg naar een diploma is voor een allochtone student veel moeilijker. Slechts 33% van de eerstejaarsallochtonen slaagt, tegenover 48% bij de autochtone studenten. Bij de hogerejaars is dat 66% tegenover 78%. Vooral de niet-optimale studieomstandigheden worden als verklaring voor de lage slaagpercentages naar voren geschoven.

Allochtone studenten missen vaak materiaal, zoals studieboeken en een computer, een rustige studiesfeer en een studeerkamer. Vaak combineren ze hun studies met een job of met klusjes in het huishouden. Daarenboven is de druk op hen veel groter dan op andere studenten. Ze beheersen vaak het Nederlands vrij goed, maar het academische

Nederlands gaat hen minder goed af, wat het afleggen van (multiple-choice) examens moeilijker maakt.

Eén van de oplossingen die door het onderwijsveld aangereikt wordt, is meer allochtonen aantrekken in het onderwijsvak. Paul Mahieu (UA) stelt dat via het inschrijvingsrecht wel gemikt wordt op diversiteit van de leerlingen, maar niet van het lerarenkorps. Nochtans bewerkstelligt dit een sociale cohesie. Allochtone leerkrachten hebben als een voorbeeldfunctie en zorgen voor een betere identificatie van de allochtone leerlingen.

Arbeidsmarkt

Maar zelfs met een diploma op zak is het voor allochtonen moeilijk om aan een job te raken. Of correcter: om een job overeenkomstig hun kwalificaties te vinden. Uit onderzoek van de UA blijkt dat allochtonen even snel aan een job geraken, maar veel allochtonen nemen een job aan onder hun mogelijkheden.

Veel werkgevers willen nog steeds geen allochtone werknemers in dienst nemen. Denk maar aan de zaak-Fereyn. Fereyn, die met zijn bedrijf zorgt voor de plaatsing van kantelpoorten, had in de media verklaard dat hij geen allochtonen in dienst wil nemen omdat de klanten dat niet willen.

Professor Albert Martens (K.U.Leuven) vindt de roep om Oost-Europese werkrachten onzin. In een interview met *Rood*: "De stelling van de werkgevers, die menen dat er een tekort is aan arbeidskrachten, en dat we mensen moeten aantrekken uit Centraal- en Oost-Europa of van om het even waar — informatici uit Pakistan of India — is voor mij larie en apekool. Dat heeft geen enkele zin, want de arbeidskrachten zijn hier beschikbaar: het zijn er duizenden in Brussel alleen al, ook hooggekwa-

lificeerden die, omdat ze van Marokkaanse, Turkse of Afrikaanse afkomst zijn, niet aanvaard worden!"

Een van de oplossingen voor het discriminatieprobleem is anoniem solliciteren mogelijk maken. Jozef De Witte, van het centrum Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding, vindt dat een goed idee. "Uit meerdere onderzoeken blijkt dat allochtonen bij hun sollicitaties door werkgevers - bewust, maar deels ook onbewust - op voorhand worden geweerd," verklaart hij in *Knack*. "De bedrijven doen zichzelf daar geen plezier mee, want ze ontszeggen zich de beste werknemers. In feite kiezen ze de besten uit wat overschiet, na een schifting op basis van irrelevante kenmerken zoals afkomst. Iemands afkomst bepaalt nochtans niet de kwaliteit van zijn werk. Ondernemingen zien allochtonen blijkbaar als een risico dat ze liever niet nemen. Een erg vreemde redenering, want is innovatie en vernieuwing - risico's kortom - niet geen pluspunt voor een bedrijf?"

Maar niet iedereen is opgetogen met het idee van anoniem solliciteren. Volgens de VDAB zal dit het probleem nog verergeren. Heel wat sollicitaties gebeuren immers informeel. Een werkgever spreekt, bij de invulling van een vacature, eerst zijn informeel netwerk aan. Als je in het officiële netwerk anoniem solliciteren invoert, zal het gebruik van het informeel netwerk nog toenemen.

De rellen in Frankrijk hebben een debat aangewakkerd dat in Vlaanderen al langer aan de gang was. De problemen, op niveau van instroom, doorstroom en de arbeidsmarkt, zijn gekend. Het is nu een pijnpunt voor alle actoren, werkgevers, overheid, hogescholen én allochtonen, om er (verder) aan te werken.

ALLOCHTONE STUDENTEN

"Word je behandeld als Belg, dan gedraag je je best als Belg"

Rachid Rahmani noemt zichzelf een multicultureel iemand. Enerzijds komt hij uit een Marokkaanse familie die veel belang hecht aan traditionele waarden van de Islam. Anderzijds werd hij ook van kleins af aan in de Vlaamse cultuur ondergedompeld. Zo heeft deze jongen met als moedertaal het Berbers vele jaren gesleten in de katholieke Chiro en is hij uiteindelijk in Heverlee beland om burgerlijk ingenieur te studeren.

Kristien Geurts

Veto: Voel je je als student met Marokkaanse achtergrond anders behandeld dan de doorsnee Vlaming?

Rachid Rahmani: «Ja, want hoe men het ook draait of keert, men heeft mij altijd op het eerste zicht aangekeken als 'anders'. Ik heb altijd het gevoel gehad dat ik mezelf uit een negatief daglicht en uit de klassieke veralgemeningen moest halen. Vlaamse studenten worden eerst neutraal aanzien, maar allochtonen eerst negatief en zij moeten dat dan bevestigen of weerleggen. Dat is nu eenmaal zo, maar toch leg ik mij daar niet bij neer en ga ik altijd in op zo'n discussies.»

Veto: Vind je dat het klopt wat sommige allochtonen zeggen, zoals nu in Frankrijk, namelijk dat het moeilijk is om als student met een buitenlandse achtergrond dezelfde carrièremogelijkheden te krijgen als een autochtoon?

Rachid: «Ik vind wel degelijk dat dat klopt. Er zijn zeker en vast ook mensen die allochtonen extra kansen aanbieden maar zij zijn zeer zeldzaam. Ruw geschat denk ik dat men in 99% van de gevallen eerder opteert voor een autochtoon dan voor een allochtoon. Sowieso

voel ik me geen allochtoon, noch ben ik er

een! Wat niet wil zeggen dat men mij niet zo behandeld of aanziet. Als we allemaal eerlijk zijn, weten we dat wanneer een Vlaming en ik, met hetzelfde diploma en dezelfde ervaring, voor dezelfde job kandideren, de kans wel heel groot is dat men opteert voor de Vlaming.»

Veto: Wat stel je zelf voor als mogelijke oplossing?

Rachid: «Ik denk dat een simpele oplossing niet

bestaat. Het gaat hier immers om vooroordelen die hun wortels hebben tot in de periode van voor de kruistochten. Ik zou wel iedereen, Belg of geen Belg, blijven aanraden om een zo goed mogelijke opleiding te genieten. Misschien krijgt men dan wat meer respect voor je en heb je dan later wel de mogelijkheden en de kansen om tegen dergelijke verschijnselen op te treden. Ambitie mag je niet opgeven. Zelfs na benadeling moet je denken dat moeilijk ook gaat. Daar zijn bewijzen van en als we willen dat onze kinderen die problemen later niet hebben, moeten we er nu wel iets aan doen. Daarom ben ik van mening dat alle studenten toch enige politieke kennis moeten hebben om doordachte en goedkope propaganda van politici en fascistische doorzien. Want zegt de Belgische grondwet ons niet dat elke Belg gelijk dient te worden behandeld?»

«Rellen keur ik ten zeerste af, maar het gevoel erachter begrijp ik ten volle. Als we willen dat het niet zo ver komt in België, dan moeten we acties ondernemen en campagnes voeren die gelijkheid als een belangrijke factor aanzien in een democratie. Zowel voor allochtonen als voor autochtonen geldt het volgende: word je behandeld als Belg, dan gedraag je je best als Belg!»

Zeg niet 'allochtonen' maar 'studenten met socio-culturele drempels'

De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) zorgt al enkele weken voor opgetrokken wenkbrouwen als het gaat om hun visie op allochtonen in het hoger onderwijs. Maar intussen lanceerde LOKO in de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS) de vraag of de universiteit nog van plan is iets te ondernemen voor allochtone studenten. Hoe zit dat nu eigenlijk?

Gijs Van Gassen

"Wij hebben dat thema altijd belangrijk gevonden," zegt Sara Vermeylen, ondervoorzitter van LOKO. "We dachten alleen niet dat het nodig was om zelf een voortrekkersrol in het dossier te spelen, omdat rector Vervenne het zo belangrijk vond. Maar toen we daar na enkele maanden nog niets van gemerkt hadden, zijn we zelf naar de universiteit gestapt om te vragen hoe het er mee stond."

Nog niet zo slecht, bleek. De universiteit was wel degelijk met de problematiek bezig, alleen werden de studenten daar tot nu toe niet bij betrokken. Dat zal nu dus veranderen. Op het einde van 2005 moet de onderzoeksfase zijn afgerond en moeten projecten die daar uit voortkomen, geïmplementeerd worden.

Holebi

Er wordt voor het gelijke-kansenbeleid met een aantal categorieën gewerkt: buitenlandse studenten, minderbedeelde studenten, studenten met een functiebeperking en mensen met een socio-culturele achtergrond die het studeren bemoeilijkt. De universiteit werkt bovendien nog rond een vijfde groep: vrouwen. Aan dat overleg nemen de studenten geen deel, omdat ze niet het gevoel hebben dat er op het niveau van de studentenpopulatie een ondervertegenwoordiging van vrouwen is.

De term 'socio-culturele drempels' is belangrijk. Niet alleen om aan te tonen dat de doelgroep breder is dan allochtonen en bijvoorbeeld ook holebi-studenten kan bevatten, maar ook om stigmatisering te voorkomen. Heel wat 'allochtone' studenten voelen zich in oorsprong immers helemaal niet allochtoon, maar worden dat pas als anderen hen zo noemen. Ook de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) werkt al enkele jaren rond socio-culturele drempels.

VVS maakt daarbij onderscheid tussen problemen in de 'leefcultuur' en problemen in de 'leercultuur'. De leefcultuur is de achtergrond van de student, de leercultuur zijn de aberraties in hetholhouw onderwijssysteem die een democratisering op dat niveau in de weg staan. Het probleem van de ondermaatse instroom van studenten

die met socioculturele drempels te kampen hebben, moet opgelost worden door oplossingen van de leefcultuur. Problemen van de doorstroom in het onderwijs daarentegen, zijn meestal het gevolg van de leercultuur. Als de student zo gelijke kansen op instroom krijgt en een gelijke behandeling bij de doorstroom, moet dat volgens VVS resulteren in gelijke uitkomsten bij de uitstroom.

Vanuit die analyse pleit VVS al enkele jaren voor concrete maatregelen. Om het instroombeleid te verbeteren, vraagt VVS een aanpak die meer op de doelgroepen gericht is, zoals de publicatie van folders voor de ouders van laatstejaarscholieren in de taal van de ouders. Wat het doorstroombeleid betreft, is er nood aan mentorprojecten, die de studenten beter begeleiden. Het uitstroombeleid zou dan weer kunnen werken aan een gelijke behandeling van studenten op hun stageplaatsen.

Gekleurd

Er kan dus nog heel wat gebeuren, en voor die projecten wil Minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke ook geld vrijmaken. Vijf procent van het totaalbudget van onderwijs wordt daarvoor gereserveerd. Dat wil zeggen: vijf procent wordt gereserveerd voor doelstellingen die de Vlaamse regering elke drie jaar zal

vastleggen. Goed nieuws, zou je denken, maar toch is LOKO niet te vinden voor de regeling. Het gaat volgens LOKO op die manier om kortetermijnoplossingen. Door per drie jaar de financiering te regelen, wordt het moeilijk om projecten die over een langere periode lopen op te starten. Bovendien, zegt LOKO, is die regeling alleen een stimulans voor nieuwe projecten en worden bestaande projecten, die tot nu toe door de instelling zelf werden gefinancierd, er niet verder mee aangemoedigd. Bovendien vreest LOKO dat er vooral naar de instroom van allochtonen zal worden gekeken, terwijl de Leuvense koepel, net als VVS, ook doorstroom en uitstroom belangrijk vindt. Voorlopig is daarvan echter nog weinig terug te vinden in de nota. Meer dan dat de uitvoering van het decreet in 2006 de Vlaamse Regering de beleidsdoelstellingen zal definiëren voor de jaren 2007-2009 staat er voorlopig niet in: "Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan gelijke kansen en diversiteit in het hoger onderwijs bevorderen."

Ten slotte is die manier van financieren een kleuring van de middelen volgens LOKO. LOKO zou die middelen liever opgenomen zien in de basisfinanciering, waarna een instelling zelf kan uitmaken welke projecten ze er op welke manier mee ondersteunt. Gekleurde middelen voor gekleurde studenten zijn dus niet ideaal.

DE WAARHEID VOLGENS IMEN DAOU

"Blijven waarde hechten aan je beide culturen"

Imen Daou is van Tunesische en Israelisch-Arabische afkomst. Omdat ze zelf in België geboren is, is ze dus in drie culturen ondergedompeld. Je zou kunnen vrezen dat dit het wel heel moeilijk maakt voor haar als studente aan de VUB. Zelf ondervindt ze het echter helemaal niet zo.

Kristien Geurts

Veto: Welke taal sprak je het eerst als kind?

Imen Daou: «Mijn moedertaal is Arabisch natuurlijk, hoewel ik veel beter ben in Nederlands. Op tweeënhalf werd ik naar een Vlaamse school gestuurd, een bewuste keuze van mijn ouders zodat ik al snel gewoon werd om met de mensen van hier om te gaan.»

Veto: Hebben je ouders je daarna aangespoord om verder te studeren?

Imen: «Mijn ouders zijn er in principe altijd van uit gegaan dat ik verder zou studeren. In mijn gezin en in de verdere familie heeft iedereen verder gestudeerd - indien zij de mogelijkheid daarvoor hadden natuurlijk.»

Veto: Klopt het dat het moeilijk is om dezelfde waardering te krijgen als een Vlaamse student?

Imen: «Ik kan er wel best in komen dat het niet altijd even makkelijk is om als allochtoon dezelfde waardering te krijgen. Dat is volgens mij vooral een spel van vooroordelen, iets wat ik zeer jammer vind. Zelf heb ik er nooit echt last van gehad. Ik ben namelijk geen Turkse en geen Marokkaanse. En van daar uit kan ik merken dat mensen me 'positiever' gaan

bekijken.»

Veto: Welke raad zou je allochtone studenten geven?

Imen: «Ik wil de mensen die hebben verder gestudeerd eerst en vooral proficiat wensen en hen erop wijzen dat ze fier moeten zijn op wie ze zijn. Ik zou er vooral veel respect voor hebben als ze nog waarde zouden hechten aan beide culturen. Misschien is dat wel mijn ideaalbeeld van een allochtoon die zich wil bewijzen.»

IHSANE CHIOUA EN HAAR STUDENTENLEVEN

"Alleen positieve reacties als ik me in de fakbar en het presidium waag"

Ihsane Chioua is een Leuvense studente Germaanse talen en nogal bekend in haar kring. Ze past dus perfect in het plaatje van de gemiddelde student, ware het niet dat Ihsane van Marokkaanse afkomst is. Volgens haar staat dat echter geen bruisend en succesvol studentenleven in de weg.

Kristien Geurts

Veto: Zou je je eigen familie als traditioneel omschrijven in die zin dat bij jullie de Marokkaanse cultuur een grote rol speelt?

Ihsane Chioua: «Ik denk dat mijn eigen familie nog behoorlijk traditioneel is. Ik noem mezelf ook moslim, ik neem deel aan de ramadan, ik drink geen alcohol en ik eet geen varkensvlees. Ik draag dus zeker nog wat van de 'moslimmentaliteit' van mijn ouders mee. Maar daarbuiten zijn er niet veel verschillen tussen mij en de doorsnee studente, denk ik.»

Veto: Heb je al situaties meegemaakt waarin je je even anders behandeld voelde, in positieve of negatieve zin?

Ihsane: «Onder de studenten voel ik me op geen enkele manier anders. Ik draag geen hoofddoek en ik ga even vaak - of vaker - uit dan iedereen. Dat heeft er misschien ook mee te maken. Ik voel me alleszins even aanvaard en evenzeer op mijn gemak als alle andere studenten. Ik ben ook actief in onze studentenvereniging en binnen fakbar Letteren en als er daar al iets gezegd wordt over het feit dat ik 'anders' zou zijn, zijn het alleen positieve reacties dat ook een Marokkaans meisje zich in de fakbar en het presidium waagt.»

Veto: Denk je dat het kan dat sommige studenten benadeeld worden door hun afkomst?

Ihsane: «Ik denk dat studenten met een allochtone afkomst na een tijdje sowieso oplossen in de grote studentenmassa en dat de moeilijkheden, als die er al zijn, zich alleen in het begin van de studententijd manifesteren, als je je als nieuw en 'anders' gezicht onder de studenten begeeft. Ik ben natuurlijk enkel op de hoogte van de studentensfeer in Leuven en dan nog enkel de sfeer binnen Letteren, die heel sociaal en open is.»

Gevarieerde cocktail tijdens *De Volle Tent*

Vorige week woensdag streek *De Volle Tent* van het Cultureel Jongeren Paspoort (CJP) weer neer in Leuven. Naar goede gewoonte werd het weer een culturele hoogdag, met als ingrediënten: workshops, films, podiumvoorstellingen, installaties en concerten. Een greep uit het aanbod vind je hieronder.

Elke Desanghere, Christophe Heyndrickx, Jozefien Van Beek & Robin Broos

Kortfilm-onbijt

"There is no such thing as a free lunch," maar een gratis onbijt, dat moet toch wel kunnen. Dat vindt CJP ook en traditiegetrouw begon de Volle Tent op woensdagmorgen met een rijkelijke onbijt in STUK. Inclusief croissants, koeken en koffie, thee of fruitsap, iets dat door de vele aanwezigen best gesmaakt werd. Eénmaal de maag gevuld met allerhande gratis lekkers, word je dan nog eens getraakteerd op een aantal kortfilms in de filmzaal. Erg goed gezien trouwens, de combinatie eten en gezapig film kijken blijft toch een topper. Men verwachtte meer dan 100 kijkers en het plan was er om het STUK-café open te stellen voor laatkomers die geen plaatsje meer zouden vinden in de filmzaal. Dit bleek echter niet nodig, echt storm liep het nu ook weer niet.

Zij die toch voor de film kozen, kregen een meer dan aangename verrassing. De grote variatie aan films, hoewel vaak erg absurd, bleven toch ook herkenbaar en grappig en wisten het publiek wel te boeien. Vaak werd een kleine schaterlach of een stokkende adem gehoord bij de medekijkers. Natuurlijk zou al dit moois verraden een afschuwelijke misstap zijn. Dus krijg je hier enkele zinnen toegesmeten om deze films samen te vatten. 'Hoe speel ik drum op de WC pot', 'een wel heel speciale jacht in Lapland', 'oh arbeiders aller landen, zakt gezamenlijk weg', 'thriller op het squashveld' en 'dump je lief op weg naar de kust'.

Is je interesse nu aangewakkerd? Dan kun je op zoek gaan naar de 'selected shorts'. Hier in volgorde: 'Music for one apartment and Six Drummers' (O. Simonsen & Nilsson, Zweden), 'Rare Exports' (Jalmari Helander, Finland), 'United We Stand' (Hans Peter Molland, Finland), 'Squash' (Lion Baillu, Frankrijk) en 'Alice et moi'. Let trouwens ook nog eens op de sterke prestatie van de Scandinavische landen. In elk geval, het filmontbijt lijkt een ideale introductie op het kortfilmfestival. Wij kregen alvast de smaak te pakken.

(foto Kobe Van Itterbeek)

Zonder onderbroek

Na een zeer korte soundcheck vloog Lenny er meteen in. Voor de mooie zanger-gitarist die helemaal alleen op het podium stond, was een beperkt en overwegend vrouwelijk publiek komen opdagen. Lenny vroeg of iedereen tevreden was en toen het publiek volmondig "ja" antwoordde, kondigde hij aan dat het volgende nummer dan alvast niet voor hen bedoeld was. Het ging om "Meneertje NEE", een lied over een ontevreden man die geen kinderen wil, want "zij wenen vaak om niets en zij roken allemaal weed". Lenny, die in 2004 winnaar werd van het Parkstad cabaretfestival, doorspekte zijn bindteksten met humor en theater. Zo vroeg hij of het publiek ook wel eens dingen kwijt raakte. Zelf raakt hij vooral kleren kwijt en hoewel hij geen enkele onderbroek vond in zijn kast kwam hij toch maar naar De Volle Tent. Daarop volgde het nummer "Klerenkleptomaan" over een man die, u raadt het al, kleren steelt.

Lenny vertelde het publiek met het nodige pathos dat hij geen geluk heeft in de liefde. Eén passage uit zijn ongelukkige liefdesgeschiedenis was zijn verliefdheid voor Linda, de opblaaspop van zijn vader. Het nummer hierover was het enige lied dat hij in het Engels zong, want "zulke diepe gevoelens laten zich immers het best in de Engelse taal vatten," dixit Lenny. De eerste maten van het nummer vormden door Lenny's overdreven nasale zang een hilarische parodie op Bob Dylan. Verder bracht hij nog een nummer over een noodlottig afgelopen liefde: hij sneed de oren van zijn geliefde af waardoor zij niet meer kon horen hoezeer het hem achteraf speet. Zelf begrijpt Lenny niet zo goed waarom hij zoveel pech heeft in de liefde. Hij is immers zanger en gitarist en hij schrijft zelfs poëzie. Ter demonstratie droeg hij een Joe Roxy-achtig gedichtje voor over schaamhaar dat in vlammen opging. Inderdaad onbegrijpelijk waarom vrouwen daar niet voor vallen.

Lenny wisselde grappige nummers af met ontroerende, intieme nummers zoals "Niks (azzek u ni heb)". Hoewel de zaal Jeugdcentrum Vleugel F ijskoud was en het publiek verkleumde handen en voeten had, slaagde Lenny er wonderwel in om iedereen op te warmen met zijn leuke, zelfrelativerende liedjes. Wij verlieten de zaal alvast met een goed gevoel.

Frivole tango

Heel hoog op de koorzolder van 30CC vond de workshop Hedendaags Dansduet plaats. Er wachtte een groep met een zeer stereotiepe minderheid aan mannen. Met z'n twaalfen waren we, maar dat vond Ann Cailliau, 'lerares' van dienst, alleen maar een voordeel: meer plaats voor ons en een rustiger uur voor haar. In het dagelijkse leven geeft Ann verschillende soorten dans: Afrikaanse dans, hedendaagse dans en ook improvisatie. Dit alles werd duidelijk weerspiegeld in haar opwarming en choreografie.

Opwarmen is het logische begin van elke dansles. We kregen de opdracht om gewoon rustig door elkaar te lopen op het ritme van de muziek. Systematisch bracht ze veranderingen aan in de manier waarop we moesten lopen: trage glijdende tangopassen, iemand volgen, huppelen, rondraaien, sluipen, enz. Begrijpelijk dat we niet alleen van het draaien duizelig werden, maar we kregen het er wel warm van.

Hierna begon dan het echte werk: een choreografie op 'Taboo or not taboo' van Snakes in exile. De meeste deelnemers waren zo slim geweest al een slachtoffer op te scharrelen als danspartner voor de workshop. Even besloten wie de rol van 'man'

op zich ging nemen in de puur vrouwelijke paren en weg waren we. Het eerste stuk was uitgesproken hedendaagse dans. De bewegingen zijn net iets swingender dan bij ballet en draaien ook om expressie, dus moesten we onszelf verstoppen. 'True reality bites, it doesn't mean you have to hide.' Het is een waarheid als een koe, of in dit geval: een dans.

Daarna gingen we gezellig 'slowen' in de choreografie, gevolgd door een kat- en muisspeltje: al huppelend moesten we elkaar mooi in de maat achterna zitten. Over naar alweer een volgende dansstijl: tango. We lieten ons eens goed gaan. Het hoogtepunt van de choreografie was een beweging uit de dansstijl 'swing': de vrouw springt als het ware met haar beide benen opgetrokken, zijdelings op de heup van de man. Dit was de enige uitdaging in de combinatie. De overige bewegingen waren van beginnersniveau en vele werden meer dan eens herhaald. Dit alles hield natuurlijk goed rekening met de mensen zonder danservaring. Al bij al was het dus een ontspannend en frivoool uurtje dat wel voor herhaling vatbaar is.

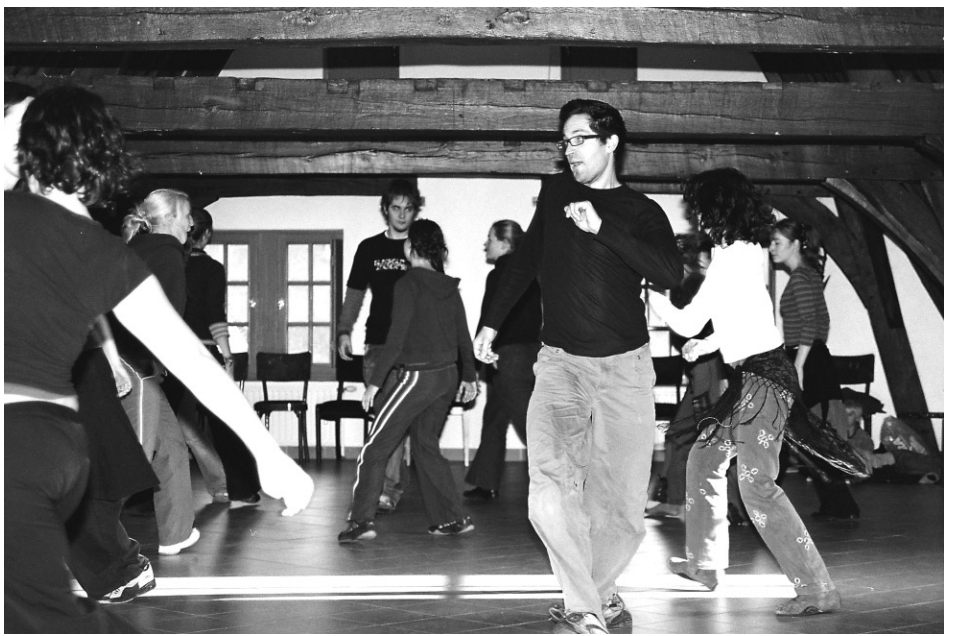
Onvermoeibaar enthousiasme

Het concert Double Bill in Het Depot begon met de Internationals, een ska-groep die maar liefst negen leden telt. Van bij het eerste nummer valt op hoeveel energie alle groepsleden hebben en dan vooral de niet te stuiten percussionist, die voortdurend heen en weer over het podium sprong. De sfeer zat er meteen goed in en Het Depot werd gevuld met de vrolijke ska sound van de jaren zestig. De Internationals speelden echter ook meer blues- en doo-wop-achtige nummers, waarin de organist, diens stijlvolle hoedje en zijn Hammondorgel het meest tot hun recht kwamen. Ook de krachtige blazerssectie is zeker het vermelden waard. Percussionist Junior riep: "Do you want some more ska music?", waarop een massale "ja" het feestje pas echt in gang zette.

Tijdens de wissel van instrumenten danste Lokomotiv de zaal binnen op het ritme van samba, reggae en funk. De grote stoet met personages in bonte verkleedkleren plaatste zich met zijn Braziliaans slagwerk tussen het publiek. Ook deze percussionisten van Lokomotiv waren uitgerust met een tomeloos enthousiasme, waarmee ze van bij het begin de zaal meehadden.

Toen de instrumenten op het podium klaarstonden, kon Wawadadakwa aan zijn set beginnen. Meteen klonk er opzwevende muziek door de boxen. De bassist, begiftigd met een extreem lage stem, die bij momenten aan Shaggy deed denken, riep: "Zijde gellie klaar voor *la Fiesta?*". Daarop volgde het ultieme feestnummer en de zaal danste volop mee. De blazer en violist dansten sensueel op de achtergrond en ook bassist Steven, die bijna papa wordt — zo vernamen we even later — was niet bang om enkele dansspasjes neer te zetten. De samenzang van de prettig gestoorde wawa's was mooi en ook de podiumact was op zijn minst speciaal te noemen.

Voor het bisnummer 'Dondé' haalden ze Lokomotiv er nog eens bij. Lokomotiv en Wawadadakwa bleven, duidelijk met veel plezier, nog tot 00u30 uur doorgaan met spelen. Ondertussen was een groot deel van het publiek al huiswaarts getrokken, maar het kernpubliek bleef feesten op de vrolijke klanken van Wawadadakwa en Lokomotiv.

Frivole tango

Foto's Kobe Van Itterbeek

Kortfilm-ontbijt

'EEN KOT VOL ENERGIE' STIMULEERT ENERGIEZUINIG WONEN BIJ STUDENTEN

"En ze krijgen alles gewoon gratis"

De moderne student wordt vaak als ideaalvoorstel voorgesteld, als een moeilijk te engageren egoïst, op zichzelf teruggeplooid in plaats van op de maatschappij, de medemens of het milieu. Vooral dat laatste thema lijkt samen met de relatieve implosie van Groen! te zijn weggedeed. Toch is er sinds kort in Leuven een boeiend project opgestart, dat studenten de energiezuinige pap in de mond geeft.

Bavo Van Eyken

'Een Kot Vol Energie' heeft als doel studenten aan te zetten tot zuiniger omgaan met energie op kot. Antoine Van Den Bogaert van Safier, de organisatie die achter het project zit, geeft meer uitleg over het project.

Veto: Wat doet Safier precies en hoe is het Kot Vol Energie-project ontstaan?

Antoine Van Den Bogaert: «Safier is een vzw die in binnen- en buitenland werkt rond duurzame ontwikkeling. Vorig jaar hebben we in het fakhuis van de bio-ingenieurs een poging gedaan om via energiebesparende maatregelen de Kyotonorm te halen. De reacties waren positief en we haalden vrij vlot de vooropgestelde vermindering van 10% op de CO₂-uitstoot. Ons initiatief wekte de belangstelling van de pers, en ook Staatssecretaris voor Duurzame Ontwikkeling Els Van Weert kwam naar de persconferentie.»

«Het succes dat we bij het fakhuis haalden, zette ons aan om verder te kijken. We vroegen en kregen federale subsidies om 'Kot Vol Energie' op te starten, en nu is het de bedoeling om zoveel mogelijk studentenkoten te bezoeken.»

Veto: Wat gebeurt er tijdens de kotbezoeken?

Van Den Bogaert: «We werken op twee fronten: ten eerste is er het gratis materiaal dat wij kunnen uitdelen. Hiervoor werken we samen met Lokale agenda 21 Leuven, een platform dat duurzame ontwikkeling op lokaal niveau probeert te stimuleren, net als Safier. We installeren — allemaal gratis — spaarlampen, tochtstrips voor ramen en deuren, spaardouchekoppen en radiatorfolie. Ten tweede geven we de kotbewoners ook heel wat nuttige tips mee. Deze mix zou moeten leiden tot een daling van het energieverbruik en een toename van het bewustzijn rond verspilling en milieu. Idealiter komt er bij de studenten een echt duurzame mentaliteitswijziging, die langer dan een paar weken duurt.»

Veto: Kan zo'n verandering van houding makkelijk worden opgelegd?

Van Den Bogaert: «Wat we benadrukken is

dat het echt niet veel moeite kost om die tips toe te passen. Het kan volgens mij zelfs vol-doening geven als je beseft dat je niet zomaar energie loopt te verspillen. We volgen de situatie ook verder op om eventueel bij te sturen of extra materiaal te installeren. Het is ook de bedoeling dat we — met een wedstrijd — koten stimuleren om zoveel mogelijk energie te besparen. Als ze andere koten voor het project warm maken, verhogen koten bovendien hun kansen op de prijs.»

Veto: Wat moeten geïnteresseerde studenten concreet doen?

Van Den Bogaert: «Het enige dat ze moeten doen, is mailen naar info@safier.be. Als ze hun naam, adres en gsm-nummer doorgeven, kunnen wij met hen contact opnemen om een afspraak te maken voor een eerste bezoek. Dat gebeurt door mij of door één van onze vrijwilligers en voor ze het weten zitten ze er warm en energiezuinig bij.»

FILMFIRMAMENT

The Three Burials of Melquiades Estrada

Fatalisten al te gader: het gaat niet met alles de verkeerde kant op in de 21ste eeuw. Oude Hollywoodsterren, bijvoorbeeld, plegen tegenwoordig wel eens te neigen naar iets dat *kwaliiteit* heet. Zo oversteeg Clint Eastwood vorig jaar de clichés met *Million Dollar Baby*, en doet Tommy Lee Jones nu hetzelfde met zijn regiedebuut.

Simon Horsten

De setting is oer-Texaans. Melquiades Estrada, een Mexicaan die clandestien in Texas verblijft, wordt vermoord. Zijn boezemvriend Pete Perkins wil hem laten begraven in Mexico, maar vergeet hoegenaamd de moordenaar niet. Wat volgt is een lange en langzame queeste door de weidse Texaans-Mexicaanse natuur, een tocht die voor alle hoofdpersonages cruciaal blijkt te zijn.

Vergeef ons de uitermate vage schets van het plot, maar het verhaal wordt té zorgvuldig opgebouwd in de film om het op voorhand al prijs te geven. Het scenario is dan ook van een man met een klein, maar lang niet mis curriculum binnen de internationale filmcène: Guillermo Ariaga, scenarist van de succesnummers *Amores Perros* en *21 Grams*. Hij speelt op eenvoudige wijze met de chronologie, zonder daarbij in voorstelbaarheid te treden. Het verhaal kabbelt twee uur lang voort op een bezadigd tempo en staat soms op het punt langdradig te worden, maar overschrijft de grens naar het saaie op geen enkel moment.

Dat is natuurlijk ook de verdienste van ons aller Tommy Lee Jones — TLJ voor de vrienden —, in *Los Tres Entierros de Melquiades Estrada* voor het eerst aan het werk als regisseur. Jones laat de camera zo veel mogelijk stilstaan, en schiet gaarne prachtige plaatjes van de steppe, de woestijn, de to-

sen — enfin, alles waar ook een doorsnee western bol van staat.

Klootzak

Daarnaast zet hij een typische TLJ-acteerprestatie neer: zijn personage Pete Perkins lijkt een stoïcijnse, arrogante klootzak, maar heeft het hart 'uiteraard' op de juiste plaats. Geen briljante innovatie als karaktertekening, al blijft het stereotype charmant zo lang het script maar sterk genoeg is, zoals in deze film. Laten we overigens niet vergeten langs de neus weg te vermelden dat zowel Ariaga (voor Beste Scenario) als TLJ (als Beste Acteur) gelauwerd werden in Cannes. En, of ze er nu wakker van liggen of niet, op het Filmfestival van Gent kaapten de heren in oktober de hoofdprijs weg.

Eveneens charmant, en vaak zelfs erg origineel, is de subtiele situationele humor die in dit drama sluipt. Kleine knipoogjes die het publiek bij de les houden. Zo zijn er de blinde Amerikaanse grijsaard die de godganse dag naar de Spaanstalige radio luistert, terwijl hij er geen jota van begrijpt, en enkele kilometers verder de Mexicaanse makkers die gefascineerd kijken naar een Amerikaanse soap, zonder daar ook maar iets van op te steken. Twee volkeren, één grens en één gemeenschappelijk verlangen naar de andere kant. Simpel en mooi. Mee-dogenloos mooi.

Steekkaart

Regie: Tommy Lee Jones

Cast: Tommy Lee Jones, Barry Pepper, Julio Cedillo, Dwight Yoakam, January Jones

Duur: 121'

Release: 29-11-2005

Kort: Een meeslepende en perfect in elkaar passende odyssee door Tommy Lee Jones.

studio
L E U V E N

DERDE EDITIE INTERFACULTAIR IMPROVISATIETOERNOOI

Zoektocht naar improviserend talent

Na een woelig welsprekendheidsturnooi mag Leuven zich opnieuw verheugen op een uit de kluiten gewassen podiumspektakel: het Interfacultair Improvisatietoernooi. Woensdag 30 november vindt de derde editie plaats en de teams van acht kringen zullen hierbij proberen het publiek en de jury voor zich te winnen, met als enige wapens een vlotte tong en een stevige portie durf.

Nathalie Lucas

Het improvisatietoernooi is een initiatief van het studentencollectief PREPAREE, een improvisatieteam voor en door studenten, dat Leuven al meer dan zes jaar trakteert op improvisatietrainingen, optredens, workshops en sinds drie jaar als kers op de taart: het Interfacultair Improvisatietoernooi. De kiem van PREPAREE lag in een evenement dat binnen het VTK werd georganiseerd, maar om de interactie tussen faculteiten te verbeteren en interessanter te maken werd uiteindelijk besloten om het collectief interfacultair te maken. PREPAREE en hun toernooi bieden zo een platform voor al wie zijn improvisatietalent wil botvieren.

Sappig

Elke faculteit mag twee afgevaardigden sturen, die het beste van zichzelf mogen geven tijdens de verschillende opdrachten en sketches. Vermits de notie 'improvisatie' onvermijdelijk inhoudt dat de kandidaten niet op voorhand weten wat er hen te wachten staat, is het wachten tot op het toernooi zelf om de sappige opdrachten te weten te komen, maar grappige en absurde momenten zoals er vorig jaar waren (een gechanteerde Sint en Piet, sinaasappels die vechten voor persvrijheid, het uitbeelden van een broekzak, etc.) zullen ook dit jaar zeker niet ontbreken.

Het toernooi zelf bestaat uit twee delen:

In het eerste deel komt het er op aan het publiek te bekoren. Zij mogen ideeën voor opdrachten in de groep gooien én stemmen ook mee, samen met een professionele jury. De jury houdt dus rekening met het stemgedrag van het publiek en er wordt, net zoals op het welsprekendheidsturnooi, een publieksprijs uitgedeeld. Tijdens een tweede ronde wordt dan door de jury beslist welk team nu het grootst improviserend talent in huis heeft. Vorig jaar ging Babylon met alle eer lopen. Wie wint, mag zich verheugen op een gratis improvisatievat.

Samenwerking

De puntentelling op het toernooi verloopt iets anders dan men zou verwachten. Improteam-lid Dieter Bertels legt uit: "Om het spel en de improvisatie te stimuleren, krijgen de kandidaten niet individueel punten, maar per team. Ook krijgen de kandidaten van verschillende kringen die samen een opdracht uitvoeren, hetzelfde punt, zodat ze elkaar niet zouden gaan tegenwerken op het podium." Een simpele, maar efficiënte maatregel om het evenement zo leuk mogelijk te houden voor het publiek en de creativiteit en samenwerking te bevorderen.

Het succes van het improvisatietoernooi groeit gestaag met elke editie. De tickets via de site zijn al uitverkocht en het evenement zag zich vorig jaar genoodzaakt te verhuizen naar de grote Parthenonzaal van het MSI aan de Faculteit Letteren, om zo meer kijklustigen te kunnen ontvangen. Iets meer dan 400 toeschouwers zullen dit jaar de kandidaten komen ondersteunen. Tickets kunnen nog bemachtigd worden aan de toog van café Reynaert, maar wees snel, want de plaatsen zijn beperkt!

Win

Veto en PREPAREE geven nog zes tickets weg voor het toernooi. Mail voor dinsdagavond je gegevens naar preparee@veto.be.

DE WOENSDAGEN VAN BRAAKLAND/ZHEBILDING

Experimentele klanken voor fijnproevers?

Braakland/ZheBilding (BZB) komt dit seizoen met een nieuw project naar buiten. BZB brengt muziektheater, waarbij woord en muziek smelten. Dit seizoen wordt ervoor gekozen om (nog) meer gehoor te geven aan het muzikale aspect. Met *De Woensdagen* krijgen de muzikanten een speciaal platform.

Marieke Poissonnier

BZB poogde de voorbije twee seizoenen aan te tonen dat klank en woord harmonieus kunnen samenvallen. Hiermee gaan ze onverstoord verder, maar in het nevenproject *De Woensdagen* draait het allemaal om de muziek. Adriaan Van Aken, dramaturg bij BZB verduidelijkt: "Het idee ontstond toen BZB vorig jaar de voorstelling 'Immaculata' bracht. De

drang naar een puur muzikale sessie kwam steeds duidelijker naar voren. Na de voorstellingen van 'Immaculata' mochten formaties als *Kawada* en *The Love Substitutes*, die toen juist hun debuut-cd hadden uitgebracht, zich uitleven. Uiteindelijk bleek dat het publiek het daar niet altijd even makkelijk mee had. De voorstelling was vrij zwaar en de muzikale sessie achteraf verloor wat aan kracht en belangstelling. Daarom mogen onze muzikanten zich nu uitleven voor een publiek in *De Woensdagen*."

Experimenteel

In de hele concertreeks komt een breed gamma van genres aan bod. Een echt etiket is er niet op te plakken, maar steeds terugkerend is het experimentele randje van de muziek. "Er is niet echt een indeling of afbakening in genres," legt Van Aken uit. "We laten de muzikanten gewoon hun ding doen. Daarbij gaan ze eigenlijk nooit uit van akkoordenschema's of composities, maar van klanken. Door deze experimentele werkwijze komen ze toch tot vrij toegankelijke muziek. Het is zoals een kok die eerst zijn ingrediënten kiest om daarna pas te beslissen wat hij zal maken. Een receptenboek is daarbij overbodig. Het ontbreken van dat voorgeschreven akkoordenschema is iets dat terugkeert bij al onze muzikanten en is dus ook een rode draad doorheen *De Woensdagen*."

BZB vertrekt vanuit de eigen muzikanten. Zo ziet het publiek

(foto Christophe Ketels)

Rudy Trouvé, Gerrit Valckenaers en Geert Waegeman aan het werk. Ook gaat hetzelfde driemanschap in januari aan de slag in een improvisatie met afspraken. Verder krijgt het jong BZB-bloed, Yuri Van Uffelen en Ephraïm Cielen, de kans om ferm te wezen. Op *De Woensdagen* worden ook andere muzikanten gehoord die al een eind samenwerken met de huismuzikanten.

BZB heeft een nieuwe speelplaats gecreëerd die heel uiteenlopende muziek aan bod laat komen. Met dit nieuwe platform trekt de organisatie ook heel wat formaties aan die niet aan BZB verbonden zijn. Van Aken vertelt dat er overwogen wordt om volgend jaar te werken met een curator-schap, waarbij aan de huismuzikanten gevraagd zal worden om een aantal groepen of combinaties van formaties uit te nodigen. "Daarbij zouden we wel blijven uitgaan van onze eigen mensen en is het belangrijk dat het experimentele randje, een rekbaar begrip, steeds aanwezig is. Dat is echter nog toekomstmuziek."

De Woensdagen zijn al aan hun tweede aflevering toe. In oktober zette Geert Waegeman de toon met de formatie *Cro Magnon*. Deze woensdag is het de beurt aan Rudy Trouvé. Hij kan steunen op een uitgebreid repertoire en distilleert daaruit zijn solomomenten. Diezelfde avond is ook *Tip Toe Topic* aan het werk, waarin onder anderen Elko Blijweert, een geestesverwant van Trouvé, zijn klanken bijeenraapt.

De Woensdagen vinden plaats op elke laatste woensdag van de maand om 21u in de Molens van Orshoven. Meer info www.braakland.be

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U. Leuven

K.U. Leuven gesigndeerde artikelen

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven

Tel. + 32 (0)16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op weekdays van 10-12u. en van 14-16u.

PERSOONLIJK VERHAAL

JARENLANG IS HIJ VERNEDERD, MAAR NU IS JOHAN HOORNAERT...

"Eindelijk gerehabiliteerd"

Leugen, eigen berichtgeving

De talentvolle Johan Hoornaert werd jaren geleden door rector Dillemans opgevoerd om zijn onderwijsteam te versterken. Onder Dillemans maakte Hoornaert snel promotie en groeide hij uit tot één van de belangrijkste opiniemakers. Maar rector Oosterlinck verstond het genie niet en probeerde op alle mogelijke manieren van Johan af te geraken. Nu rector Vervenne aan de macht is, lijkt het rectoraat weer te beseffen welk goudhaantje het in huis heeft. "Ik ben eindelijk gerehabiliteerd," klinkt het bij een overgelukkige Johan.

Johan Hoornaert was een getalenteerde pedagogiestudent, die dan ook al snel werd opgemerkt door de universitaire overheid. Dat leidde tot een briljant doctoraat en toenmalig rector Dillemans wist de jonge Johan maar al te goed naar waarde te schatten. De beloftevolle pedagoog werd het hoofd van de studenten-administratie. Daar perfectioneerde hij de brochures en foldertjes zodanig, dat hij al snel opnieuw promoveerde tot rectoraal adviseur onderwijsbeleid.

"Als ik daar nu op terugkijk, was dat één van de gelukkigste periodes van mijn leven," glimlacht Johan. "Zonder arrogant te willen overkomen: ik was echt héél goed met die foldertjes. Misschien wel té goed, want Dillemans haalde me dus naar het rectoraat. Een mooie promotie, maar af en toe denk ik toch nog terug aan mijn brochures... Ach ja, ze hadden me nodig op het rectoraat. Ik beschouwde het als mijn plicht om die functie op mij te nemen."

Toga

Toen met het structuurdecreet het statuut van postdoctorale medewerkers wijzigde, kreeg Johan het nieuwe statuut van ZAP'er, professor dus, aangeboden. Een prachtig gebaar, dat Johan tot op de dag van vandaag ontroert. "Ik herinner me die dag nog goed. Ik was volop aan het werken aan een methode om nietjes perfect recht in de rug van een foldertje te krijgen. Anders plooit dat zo moeilijk, dus het was een belangrijk project. Roger (Dillemans, red.) kwam naar me toe. Hij had een bestelbon en een lintmeter vast en zei me: "Hier moet ge tekenen, Johan. En dan moet ik u nog even opmeten." Ik vroeg hem natuurlijk waarom. En Roger sprak plechtig: "dit is de bestelbon van uw toga, Johan." Dat was een prachtig moment. U moet weten dat ik de enige postdoctorale medewerker was die die eer heeft gekregen. Eerst hield ik de boot af - ik vond het te veel eer. Maar Roger bleef aandringen en ik kon dat ook eigenlijk niet weigeren." Onder Dillemans beleefde de jonge en ambitieuze Johan zijn gouden jaren.

Maar het geluk kon niet blijven duren. Rector Oosterlinck, jaloers op het genie van Johan, verbande hem naar het Algemeen Beheer. In een piepklein bureautje moest

Johan zijn zware taken verder zetten, terwijl hij veracht en gevreesd werd door Oosterlinck. "Dat was een hele zware tijd," geeft Hoornaert nu toe. De rector respecteerde Johan niet, maar eiste wel dat hij zijn belangrijke functie zou blijven vervullen. Hoe is Johan die tijd doorgekomen? "Ik kreeg heel veel steun van collega's. Zij hadden begrip voor mijn situatie, waarin ik als ZAP'er ondergewaardeerd werd. En er waren ook mooie momenten."

K.U.Leugen: Zo wordt er op de Dienst Onderwijsbeleid vaak 'Kolonisten van Catan' gespeeld en wordt u de "struikrover" genoemd.

Hoornaert: "Ja, dat komt omdat ik altijd in stijlvol zwart gekleed ga."

K.U.Leugen: Wat dan te denken van het feit dat u officieus de bedenkelijke eretitel Chef Administratieve Overlast krijgt toebedeeld?

Hoornaert: "Dat is toch evident: ik werk de overlast gestaag weg. Hups, dossier x in de vuilnisbak en hop (*schopt in het rond*) dossier y van de baan. Er ligt geen enkel papier meer in de weg. U ziet toch dat mijn groot bureau quasi leeg is? Ik heb dat eigenlijk niet nodig, zo'n groot bureau. Maar ja, als men mij dat statussymbool opdringt, kan ik dat niet zomaar van de hand schuiven. *Noblesse oblige*, weet u wel."

K.U.Leugen: Toch beweert men dat u ook administratieve overlast creëert, omdat u veel werk dubbel doet?

Hoornaert: "Dat is kwaadsprekerij. Ik controleer het werk dat door ondergeschikten vaak niet goed wordt gedaan. Zo check ik of Jan Bauwens wel een goed verslag van de Academische Raad maakt. Of bijvoorbeeld mijn fiches van de onderwijsvisitaties zijn legendarisch. Dat lijkt me toch erg belangrijk."

K.U.Leugen: Legendarisch, in de negatieve zin...

Hoornaert: (gaat onverstoorde verder): "De universiteit kan niet zonder mij en dat besef ik heel goed. Ik werkte onder Oosterlinck voor de academische gemeenschap en niet voor de rector," vertelt De Struikrover nog.

"De mensen waarderen me weer, dat voel ik"

Hier zit ik dan op het tweede verdiep. Vlak naast de rector. Wie doet het mij na?"

"Het kon niet blijven duren. Kwaliteit komt altijd bovendrijven. En voila!"

Bureau

Aan alle lijden komt een eind, gelukkig. En ook voor Johan breken — eindelijk — weer betere tijden aan. Rector Vervenne heeft Johan in ere hersteld. Hij werkt weer op het rectoraat en is gelukkiger dan ooit. "Ik heb een enorm groot bureau gekregen," glundert Johan nogmaals. "Dat bewijst toch wel dat mijn inspanningen terug naar waarde worden geschat. De oppervlakte van de kantoorruimte is toch wel een belangrijke graadmeter voor de belangrijkheid van de bezitter ervan. Ik ben dus enorm blij met deze stap vooruit. Eindelijk ben ik gerehabiliteerd."

Wie Johan wil bezoeken, kan daarvoor tussen de kantooruren terecht op zijn nieuwe bureau op het rectoraat (Naamsestraat 22). Vergeet niet een bericht in zijn gastenboek achter te laten.

Wie ook zijn persoonlijk verhaal wil doen, kan ons mailen op persoonlijkverhaal-

EXCLUSIEF INTERVIEW !!!

Hemmerechts en De Vadder getuigen!

Leugen, eigen berichtgeving

Het is genoegzaam bekend intussen: Kristien Hemmerechts en Ivan De Vadder, twee iconen van intellectueel Vlaanderen, zijn verontwaardigd weggelopen uit de jury van het welsprekendheidstornooi van het VRG. Aan de K.U.Leugen leggen ze uit waarom.

Kristien Hemmerechts: «Ik vond dat mijn plicht. Als schrijfster, feministe en weduwe van Herman moest ik een gebaar kunnen maken. En dat heb ik gedaan. Dat is toch wel belangrijk, denk ik.»

Ivan De Vadder: «Ik ben het met Kristien eens. Ik begrijp haar standpunt volledig, ook al ben ik geen vrouw, schrijfster en weduwe. Ik zou...»

Hemmerechts: «Hoe kan je mij dan begrijpen, pummel!? O Ivan, ik dacht dat wij beiden voor hetzelfde doel streden! Maar nu...»

De Vadder: «Maar dat is toch nog steeds zo, Kristien!»

Hemmerechts: «Maar nu blijkt jij vrouw, schrijfster noch weduwe te zijn! Onoverbrugbare kloven spleeten de aarde tussen ons, Ivan. Niets kan ons nog samenbrengen, dat is de gruwelijke paradox van onze strijd. Mijn volgende boek zal ik aan je opdragen. Om het gruwelijke aspect te benadrukken.»

K.U.Leugen: Hadden jullie de spreker niet moeten laten uitspreken? Dan zou er...

Hemmerechts: «Het is niet van mijn gewoonte mensen te laten uitspreken!»

De Vadder: «Als die jongen zijn toespraak had afgemaakt, dan hadden wij ongelijk gehad van op te stappen. Dus hadden we geen keus: die speech moest onderbroken worden! Ik ga mij daar niet belachelijk maken, hé.»

Hemmerechts: «Bovendien is het media-aandacht. Ik heb er altijd van gedroomd eens in de K.U.Leugen te verschijnen. Dat is nu de eerste krant die mij met recht en rede kan afkraken zonder er eerst één van mijn boeken voor te moeten hebben doorworstelen. Zijn jullie daar niet blij mee?»

K.U.Leugen: Van harte bedankt daarvoor, mevrouw Hemmerechts.

"Wij proberen idealisme met aanstellerij te combineren!"

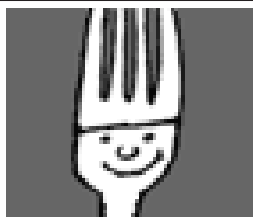
Horizontaal

1 Daar verscheen weinig voetbal op vorig weekend 2 Eenheid van luidheid - Soort schip 3 Kerf - Overdreven 4 Muzieknoot - Pas 5 Engelse inhoudsmaat - Rendier 6 Afzonderlijk - Opdracht 7 Onvriendelijk - Extensie voor samengedrukt bestand 8 Namelijk - Verklaring op kaarten 9 Roem - Struisvogel 10 Veelvuldig gebruikt

Verticaal

1 Oma van Nele 2 Dwang, noodzaak - Bulgaarse munt 3 Niet ingaan op - Muzieknoot 4 Cubaanse muziek - Stront 5 Klank van een hoorn - Meisjesnaam 6 Opa van Nele - Standard Generalized Markup Language 7 Huidverdikking - European Options Exchange 8 Maatstok - Zo-even 9 Voorzetsel - Waar twee stukken stof bijeenkomen 10 Subsidiekanaal

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Menu van de week in Alma 1-2-3 29 nov. - 2 dec. 2005

A1 = alleen
Alma 1

A3 = alleen
Alma 3

A2 = alleen
Alma 2

 = vegetarisch

dinsdag

Tomatensoep met ham	1,65
Alma gaat vreemd: CHINA!	
China kip	3,45
Fu Yung Hai	4,40
Kippenburger met jonge wortelen	2,35
Moussaka met Griekse sla 	3,45
Varkensgebraad met Portosaus en Ardeense aardappelen A1+A2	4,40
Stoofvlees op z'n Vlaams A2+A3	3,45
Koninginnenhapje A1+A3	3,10
Rumsteak	4,05

woensdag

Kervelsoep	1,65
Alma gaat vreemd: CHINA!	
China kip	3,45
Fu Yung Hai A2+A3	4,40
Braadworst met bloemkool in roomsaus	2,35
Vegetarische lasagne 	3,45
Kipkroketten met portosaus en erwten A1	4,05
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,45
Koninginnenhapje A3	3,10
Kippenlapje A2	3,45
Rumsteak A1+A3	4,05

donderdag

Bonensoep	1,65
Alma gaat vreemd: CHINA!	
China kip	3,45
Fu Yung Hai	4,40
Spek met spiegelei en spinaziestoemp A2+A3	2,35
Groenteburger met bloemkool en broccoli 	3,45
Cordon bleu met Roquefortsaus en boontjes A1+A2	4,05
Spaghetti Bolognaise A1	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,45
Koninginnenhapje	3,10
Kippenlapje A1+A3	3,45
Rumsteak A2+A3	4,05

vrijdag

Hutsepotsoep	1,65
Vleesragout in romige kampernoeliesaus met gebakken aardappelen A1+A3	2,35
Quorn fingers met Provençalse saus en witloof	4,40
Koninklijk vishapje 	3,45
Rumsteak met gegratineerde bloemkool en rosti 	4,40
Spaghetti Bolognaise A2+A3	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,45
Koninginnenhapje A3	3,10
Kippenlapje A2+A3	3,45

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg,
Justus Lipsius en pauscollege

(advertentie)

(advertentie)

Tweedehandscomputers

met 1 jaar garantie!

Laptops P2 tot P4 tussen
200 en 600 euro.

Desktops van P2 tot P4
tussen 55 en 350 euro.

Schermen van 5-100 euro.

Kijk op www.recupc.be voor het volledige
aanbod van schermen, pc's, laptops,
onderdelen. Adres: Recupc VZW, Oude
Diestesteenweg 3, 3010 Kessel-Lo.
Tel: 016/25.91.03, Mail: info@recupc.be

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad,
boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:

IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: di - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo - ma: gesloten

Tel.: 016 65 29 57

Web: www.spit.be

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U. Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

(advertentie)

COLOFON

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 32
Nummer 9
28 november 2005

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Bram 'Forza' Delen

Redactiesecretaris & V.U.:
Gijs 'Voorrang' Van Gassen

Redactie:
Robin 'Franz Bauer' Broos, Tom 'KKK' Van Breussegem & Roman "D-Vlag" Verraest

Medewerkers deze week:
Ben 'SA' Deboeck, Liesbeth 'Hitler-jugend' Deleu, Nele 'VNV' De Meyer, Elke 'Verdinaso' Desanghere, Ilse 'VMO' De Witte, Dries 'Vlaams Blok' De Smet, Kristien 'Gestapo' Geurts, Maarten 'Verdinaso' Goethals, Jelle 'NSDAP' Goossens, Christophe 'Lichtend Pad' Heyndrickx, Simon 'Groen Rechts' Horsten, Christophe 'SS' Ketels, Nathalie 'Blood & Honour' Lucas, Marieke 'White Storm Front' Poissonnier, Joos 'Rex' Roets, Nele 'VNJ' Tintel, Jozefien 'BNP' Van Beek, Nele 'FN' Van Doninck, Kris 'Organisazation Todt' Vanelderden, Bavo 'LPF' Van Eycken, Kobe 'Falangist' Van Itterbeek & Hanne 't Pallieterke' Vermeiren

DTP:
Robin Broos, Bram Delen, Tom Van Breussegem, Gijs Van Gassen

Eindredactie:
Ilse De Witte & Roman Verraest

Cartoons:
Negu & Sh3L14C

Internet:
www.veto.be
www.photoblog.be/veto

Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)
Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdag-namiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet,...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.

AGENDA & AD VALVAS

Alfa

• 28/11 Jazz-namiddag (met whisky en sigaren), in Fak Letteren. • 28/11 Sinterklaas op bezoek op Alfa, in Fak Letteren. • 29/11 Harry Potter-nacht. • 30/11 om 20.00 u: Gastcollege professor Provoost, in MSI 00.28.

Apolloon

• 28/11 Beestenboelcantus, in de Waaiberg. • 01/12 Sint-TD, in de Lido. • 04/12 Feestweek van 4-12 tot 8-12.

Ekonomika

• 29/11 SchaatsTD, in Schaatsbaan Haasrode. • 01/12 Spaanse Avond, in den Dulci.

Farmaceutica

• 29/11 Black & White Night, in Capsule. • 01/12 Lucky Teerling, in Capsule.

Katechetika

• 29/11 Cantus, in De Cuythoek. • 29/11 Cantus, in Cuythoek. • 30/11 Poëzie-avond, in MTC. • 30/11 Poëzie-avond, in MTC 00.20.

LBK

• 01/12 Sint-TD, in Albatros.

Medica

• 29/11 Debat Huisartsengeneeskend. • 01/12 Erotic Night, in Doc's Bar.

Merkator

• 28/11 Wiestoernooi, in Wink. • 05/12 om 20.45 u: Bijna-Sinterklaascantus, in Ambiorix.

Pedagogische Kring

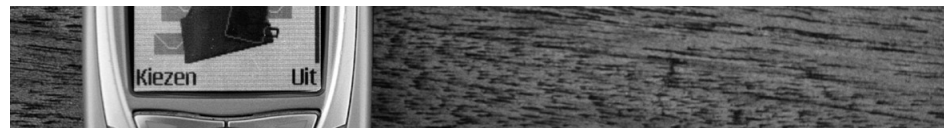
• 30/11 Beursavond, in Capsule. • 01/12 om 20.30 u: Cantus, in Toewip.

VRG

• 28/11 om 22.00 u: Jeneveravond, in Rector.

VTK

• 29/11 Panel Discussion: Kyoto, in ESAT. • 30/11 Beach Party, in 't Elixir.

IMSAL toont 'The Message'

IMSAL, de Internationale Moslim Studenten-Associatie Leuven, start haar activiteiten dit academiejaar met de vertoning van een Oscarwinnende film *The Message* (1976), met Antony Quinn en Irene Papas in de hoofdrollen. De film geeft een kort overzicht van de beginjaren van de Islam en vertelt het verhaal van haar laatste profeet, Mohammed (vrede zij met hem). De regisseur van de film, Moustapha Akkad, was één van de slachtoffers van de bomaanslagen in Jordanië, begin deze maand. IMSAL, gesticht in 1984, is geassocieerd met de Leuvense overkoepelende kringorganisatie (LOKO), en is de enige vertegenwoordiging

van zowel buitenlandse als Belgische moslims aan de K.U.Leuven.

De film wordt vertoond op donderdag 1 december, om 19.00u. in lokaal M.S.I 00.14 (Letterenfaculteit, achter de Centrale Bibliotheek). Toegang is gratis. Na de film volgt een receptie.

Vierde Leuvense K.U.S.-Kwis

De Ken Uw Stad-Kwis is ondertussen al aan zijn vierde editie toe. Ook voor deze editie stelde het stadsarchief, geïnspireerd door zijn rijke collectie, opnieuw 6 gevarieerde vragenrondes op, die op een of andere manier verband houden met de stad. Kennis, maar in de eerste plaats ook gezelligheid en amusement, worden nagestreefd bij deze kwis. Daar horen uiteraard ook

een fijne kwismaster, een professionele jury en een interessante prijzenpot bij.

Op vrijdag 2 december 2005 zal De zevende dag-presentatrice Frieda Van Wijck alle K.U.S.-Kwis-deelnemers aan de tand voelen in de Predikherenkerk. Wie graag meedoet, schrijft zich in met een groepje van 4 personen bij de erfgoedcel via erfgoedcel@leuven.be of 016 21 18 75.

Wie gewoon wil kijken om de sfeer op te snuiven, of om te supporteren, is dit jaar ook welkom.

De vragen en de antwoorden worden telkens opgeleurd met bijpassend beeld- en/of geluidsmateriaal uit het stadsarchief. Deelname is gratis en niemand gaat met lege handen naar huis! Meedoen is dus de boodschap!

OPLOSSINGEN

1	5	7	6	2	8	3	9	4
3	6	4	7	9	5	2	1	8
6	9	8	3	1	4	5	7	6
9	3	5	4	7	1	8	6	2
6	8	2	5	3	9	7	4	1
4	7	1	2	8	6	9	3	5
5	1	3	9	6	2	4	8	7
8	4	9	1	5	7	6	2	3
7	2	6	8	4	3	1	5	9

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
1	E	C	C	L	E	S	T	O	N	E
2	R	A		A		F	I	D	E	L
3	E		A	N	N		M	E		F
4	D	I	A	D	E	E	M		Z	H
5	I		P	R	E		E	L	I	O
6	P	M		O		G	R	O	E	N
7	L	E	T	T	E	R	E	N		D
8	O	K	E		M	A	N	K	T	E
9	M	K		B	O	A		E	E	R
10	A	A	N	G	E	L	E	N	G	D

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

Cultuurkalender

Muziek

Dinsdag 29/11: Zaal het Depot, Martelarenplein 12
Black Mountain + Dead Meadow, 20u,
Woensdag 30/11: Molens Van Orshoven, Stapelhuisstraat 15
Rudy Trouvé Solo + Tip Toe Topic, 21u
Woensdag 30/11: STUK Labozaal, Naamsestraat 96
Gravenhurst + Whip, 20u30
Woensdag 30/11: Minnepoort, Dirk Boutslaan 62
Under Byen + Xploding Plastix, 20u,
Donderdag 01/12: Zaal het Depot, Martelarenplein 12
Freeform Five + Shameboy, 20u
Donderdag 01/12: Kapel Romaanse Poort, Brusselsestraat 63
De Nieuwe Reeks: "Imaginary Landscape" Duo XXI (fluit, slagwerk) & Maja Jantar (stem), 19u15, www.denieuwereeks.be

Theater

28 en 29/11: STUK Soetezaal, Naamsestraat 96
't Barre Land: De namiddag van meneer Andemas, 20u30
30/11 en 01/12: Wagehuys, Brusselsestraat 63
Jessa Wildemeersch en Tricycle: De misfit in me, 20u, www.jessa.be
Maandag 05/12: Wagehuys, Brusselsestraat 63
Lunatic Comedy Club, 21u

Dans

Woensdag 30/11: Predikherenkerk, Onze-Lieve-Vrouwstraat
Boombal met Balla Vogala, 22u

Lezing

Dinsdag 29/11: STUK Studio, Naamsestraat 96
Vegas Las: Guido Belcanto & Stijn Meuris, 20u + 22u, www.v-g-s.be
Woensdag 30/11, Mgr. Sencie Instituut 03.09, Erasmusplein 2 "Semele",
Inleiding op het oratorium van Händel door prof. I. Bossuyt (musicologie), 20u

Film

03/12 t.e.m. 10/12: Cinema ZED, Naamsestraat 96
Internationaal Kortfilmfestival Leuven

Expo

10/09/2005 t.e.m. 29/01/2006:
Museumsite, L. Vanderkelenstraat 30
Leven in steen, di, wo, do, za 10-18u / vr 10-21u30 / zo 14-18
17/11/05 t.e.m. 30/11/06: Centrale Bibliotheek K.U.Leuven, Ladeuzeplein 21
Flashbulbs-installatie, ma-do 9u-20u, vr 9u-17u, za 9u-12u30
19/11 t.e.m. 22/01: Schatkamer van St.-Pieter, Grote Markt
Bernd Lohaus, di-vr 10u-17u, za 10u-16u30, zo 14u-17u

Negu leest Freddy, U toch ook!

TETTEN! GE MOET DAT BEGRIPEN HE. FREDDY MOCHT ALS KLEINE ALLEEN MAAR AAN LULLEN ZIJGEN!

"Hey Ho, Let's Go!"

Nederlands fijnste punkrockband de Heideroosjes kondigden in 2005 aan een sabbatical te nemen. Of zoiets toch, want lang bleef het niet stil. Het podium kan niet te lang gemist worden en dus trekken de heren rond met hun tribute aan de Amerikaanse punk-pioniers The Ramones: de Ramroosjes. Doel: lol hebben én de muzikale erfenis van The Ramones verspreiden. One, two, three, four!

Nele Tintel

Op 24 november speelden De Ramroosjes in zaal Het Depot in Leuven en dat deden ze met stijl. Voor de gelegenheid allevier in een zwarte lederen jacker gehuld, werkten ze zich door een dertigtal nummers in anderhalf uur. Hoewel er in het begin enkele technische moeilijkheden bleken te zijn, heeft het publiek daar niet veel van gemerkt. Zij werden vanaf het eerste ogenblik weggeblazen een strak gespeelde set, een brok energie van één meter zestig die Marco Roelofs heet, een enthousiaste en duidelijk genietende bassist Fred, de al even enthousiaste, rondspringende gitarist Frank en drummer Igor, die zijn drumstel zo snel bewerkte dat het met het blote oog nauwelijks te volgen was. Het publiek had dan ook meteen door dat Het Depot kwaliteit in huis had gehaald. Vooraan werd er gesprongen en gepoogd dat het een lieve lust was, achteraan werd er goedkeurend toegekeken door de oudere fans. De nummers volgden elkaar in ijltempo op: we horen onder andere de klassiekers *Rock 'n Roll Highschool*, *I Wanna be Sedated*, *Teenage lobotomy*, *The KKK took my baby away*, *Pet Cemetery* en *Blitzkrieg Pop*.

Handenzee

Zanger-gitarist Marco krijgt met een welgemeende *Hey, Ho, let's Go!* het publiek moeiteloos mee en weet met enkele leuke bindteksten de zaal in te palmen: "het volgende nummer is *Damclub Hooligan*. Oh nee, sorry, even verkeerd," en "één ding staat als een paal boven water: jullie bier smaakt beter," waarna *Somebody Put Something in my Drink* wordt ingezet. De grote finale is het nummer *Surfin' Bird*, dat wel heel letterlijk wordt opgevat: Marco zwiert een koffer het publiek in, duikt er vervolgens surfgewijs op en laat zich door een handenzee tot aan de geluidsman voeren, die een koud pintje voor hem heeft klaarstaan. Daarna doet hij het nog een keer, zonder pintje weliswaar, maar met een heuse salto richting publiek. Even crowdsurfen kan er altijd wel bij. En dan is de show voorbij. We blijven even verbijsterd staan en kunnen niet nalaten te denken: dat die sabbatical maar snel over is.

Voor de show hadden we de kans om even met zanger Marco te praten over de Ramroosjes.

"In de muziekwereld kan je het nooit goed doen"

Veto: In 2000 hebben jullie al een cover-tournee gedaan doorheen Nederland. Was dat toen ook al onder de naam Ramroosjes?

Marco Roelofs: «Dat was toen flashback to the Ramones, gewoon de Heideroosjes doen The Ramones. Daarna kregen we vaak de vraag van zalen om een Ramones-set te

komen doen, maar de Heideroosjes karavaan draaiende houden is al werk genoeg, en het is ook onze prioriteit. Nummers van een andere band naspelen is wel leuk, maar het is niet wat we uiteindelijk willen. 2005 leek een jaar te worden waarin we niet zoveel zouden optreden, tot er weer een vraag kwam om die show van de Ramones te doen die we uiteindelijk met beide handen gegrepen hebben. Optreden met de Heideroosjes wilden we niet, omdat we aan nieuwe nummers aan het werken zijn, maar we missen het podium meteen. We zijn echt een live-band, en als je zestien jaar lang 100 tot 120 optredens per jaar doet, dan kan je dat ook niet zomaar een jaar stilleggen, het zit zo in je systeem. Als je een jaar niet kan optreden word je gek.»

Veto: Een legendarische groep als de Ramones coveren is natuurlijk gevaarlijk. Zijn jullie nooit bang geweest voor kritiek?

Marco: «Ik heb geleerd dat je het in de muziek nooit goed kan doen. Je moet doen

optreedt weet je bijna zeker dat je in een volle zaal zal spelen. Daar is dat niet zo.

Marco: «Ja, dat is echt weer knokken voor alles. We hebben dat hier ook gedaan, maar Amerika is voor ons niet het Heilige Land. Er zijn bands die denken dat ze alleen geslaagd zijn als ze in Amerika doorbreken. Wij zijn heel nuchter wat dat betreft, we hebben onze doelen altijd heel nuchter gesteld. Amerika is zo immens groot en de kans dat je daar doorbreekt is zo immens klein.»

Heathenroses

Veto: Let je erop dat je voor de optredens in bijvoorbeeld Amerika een setlist samenstelt met alleen Engelstalige nummers?

Marco: «Nee, daar letten we niet op. Wij zijn de Heideroosjes. De vraag is natuurlijk: hoeveel concessies wil je aan jezelf doen om succes te hebben. Het enige wat we willen en kunnen zijn is onszelf, en als we daarmee succes kunnen hebben dan is dat

(foto Jelle Goossens)

wat je zelf wil en wij hadden zin om The Ramones te doen, dus dat doen we. Het is een beetje te vergelijken met religie, de ene gelooft in Jezus en de andere in Boeddha. Dat mag dan niet van de ene en dan gaan ze ruzie maken. *Fuck it*, weet je. We gaan er ons niet mee bezighouden of de Heideroosjes wel of niet The Ramones mogen doen.»

Veto: Is er nog een band waarvan je zou denken: die willen we ook wel eens coveren?

Marco: «Dan zijn er wel duizend. Ik hou van heel veel muziek. Dat gaat van Bob Marley tot Slayer en Madness. The Ramones is wel iets waar wij als band het meeste mee hebben. Het is ook een band die in mijn ogen nooit de waardering heeft gekregen die ze verdienen. Ze hebben heel veel live gespeeld en hebben meer dan 20 jaar bestaan. Toen punk echt commercieel doorbrak en al die punkrockers miljonair gingen worden, zaten The Ramones, medestichters van het genre zeg maar, nog in een kapot busje doorheen Amerika te touren. Dat heb ik eigenlijk altijd heel sneu gevonden. Ik vind het wel leuk dat jonge mensen ons mailen om te zeggen dat ze door de concerten The Ramones hebben leren kennen, en dat ze het gave muziek vinden. Het is leuk dat je zo mensen kan terugbrengen naar waar je muzikaal gezien vandaan komt.»

Veto: Jullie zijn eind september met de Heideroosjes gaan touren in Amerika. Als je hier

geweldig. Lukt het niet dan is dat jammer, maar meer ook niet. We gaan niet nadenken over welke liedjes we gaan schrappen omdat er kritiek over Bush in zit. Die aanpassingen doen we dus niet, maar we spelen

wel meer Engelstalige nummers dan hier. Het blijkt trouwens dat ze de Nederlandstalige nummers heel erg leuk vinden. Het is de exotische factor zeg maar, anders zijn we just another band. Ze vinden het wel grappig. Ze kunnen het niet verstaan, maar het gevoel dat je wil overbrengen begrijpen ze wel. De energie is hetzelfde.»

Veto: Hoe spreken ze de bandnaam uit daar in Amerika?

Marco: «Vaak noemen ze ons gewoon HR, zoals dat in ons logo staat. Wat ze ook wel zeggen is *Heathenroses*. We proberen ze het soms wel eens te laten uitspreken als we bijvoorbeeld na een optreden nog even de zaal ingaan, maar ze kunnen er echt niets van maken.»

Urbanus

Veto: Er wordt weleens gefluisterd dat het Belgische publiek iets tammer kan zijn dan het Nederlandse publiek. Hebben jullie daar al iets van gemerkt?

Marco: «Het Belgische publiek is iets bescheidener, dat wel. Tammer klinkt negatief. Ze zijn wat minder brutaal en hebben wat meer respect. Het klinkt natuurlijk

weer heel slijmerig maar ik vind het Belgische publiek over het algemeen leuker als het Nederlandse publiek, om die redenen. Nederlanders claimen je heel erg. Je moet laten zien dat je nog normaal bent en ze proberen je er ook constant aan te herinneren. Ik kan het niet zo goed uitleggen, maar *Belgium wins (lacht)*.»

"Jullie bier smaakt beter"

Veto: Wat de Belgische fans geweldig vonden was natuurlijk het optreden op Werchter 2004 waar je Urbanus mee op het podium kreeg. Je zei toen dat je daar 15 jaar had moeten voor proberen. Was dat zo?

Marco: «Nee, dat was niet waar. We kennen Urbanus al heel lang. We hebben wel een aantal jaren geprobeerd samen een aantal nummers te maken, maar door onze drukke schema's is dat nooit echt helemaal

van de grond gekomen. Vorig jaar dacht ik dat het wel leuk zou zijn om op Werchter samen op te treden, en gelukkig had hij tijd. Van tevoren was hij wel een beetje bang, want hij had twintig jaar al niet meer op zo'n soort podium gestaan. De laatste keer was schijnbaar toen hij Pinkpop presenteerde, en toen hebben mensen allerlei spullen naar hem toegegooid. Sindsdien had hij gezegd nooit meer op zo'n popfestival op te treden. Hij dacht dat mensen met flessen naar hem zouden gaan gooien, maar ik kon echt niet geloven dat dat zou gebeuren. Het was uiteindelijk ook een groot succes, want toen ik Urbanus aankondigde was het echt *rise and shine everybody*. We hadden ook niet gerekend. Ik dacht dat hij gewoon zou zingen maar hij schreeuwde echt mee. Ik dacht dat mijn oren eraf gingen. Het had wel wat beter gekund, maar het was een leuk iets om te doen.»

Toekomstplannen

Veto: Wordt er vaak nagedacht over de toekomst van de Heideroosjes?

Marco: «Ja, maar we doen wel maar aan kortetermijnplanning. We zijn al 16 jaar bezig, je weet niet hoe het gaat zijn over 10 jaar. Je weet niet of het publiek het dan nog wil, of je het zelf dan nog wil. Ik wil dat nu wel, maar morgen kan dat anders zijn. We bekijken dat per plaat en hebben nu besloten om nog een plaat te maken. Dat betekent dat we ook nog een nieuwe tour gaan doen, dus de komende twee jaar zullen we zeker nog met de Heideroosjes bezig zijn.»

Veto: Wat zijn de plannen voor 2006?

Marco: «Een nieuw album en een DVD in maart, met fragmenten uit het optreden in Brussel naar aanleiding van ons vijftienjarig bestaan, een concert gespeeld op Pinkpop, een film over de tour in Amerika, *funniest home video's* en een parodie op Nederlandse talkshows waarin we zelf de hoofdrollen spelen. Er zit veel humor in. Deze wordt veel leuker als de vorige.»

Voor meer info kijk op www.heideroosjes.com of www.ramroosjes.tk